

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

35. ČÍSLO / XX. ROČNÍK

11 Kč • 0,50 €

2. ZÁŘÍ 2012

Z obsahu:

Úcta

k Nejsvětější svátosti

Homilie Benedikta XVI.
o slavnosti Corpus Christi
v Římě 7. 6. 2012

- strana 2 -

Obrácení Malcolma

Muggeridge (1)

P. Mieczysław
Piotrowski TChr

- strana 4 -

Víra je drahocennější než zlato

Homilie Pavla VI. o slavnosti sv. Petra a Pavla
29. června 1978

- strana 6 -

Cesta k světlu (1)

Život Benedikty
Bianchi Porro

- strana 8 -

Panna Maria

to myslí vážně

Günther Zoppelt

- strana 9 -

Nacismus a křesťanství

- strana 10 -

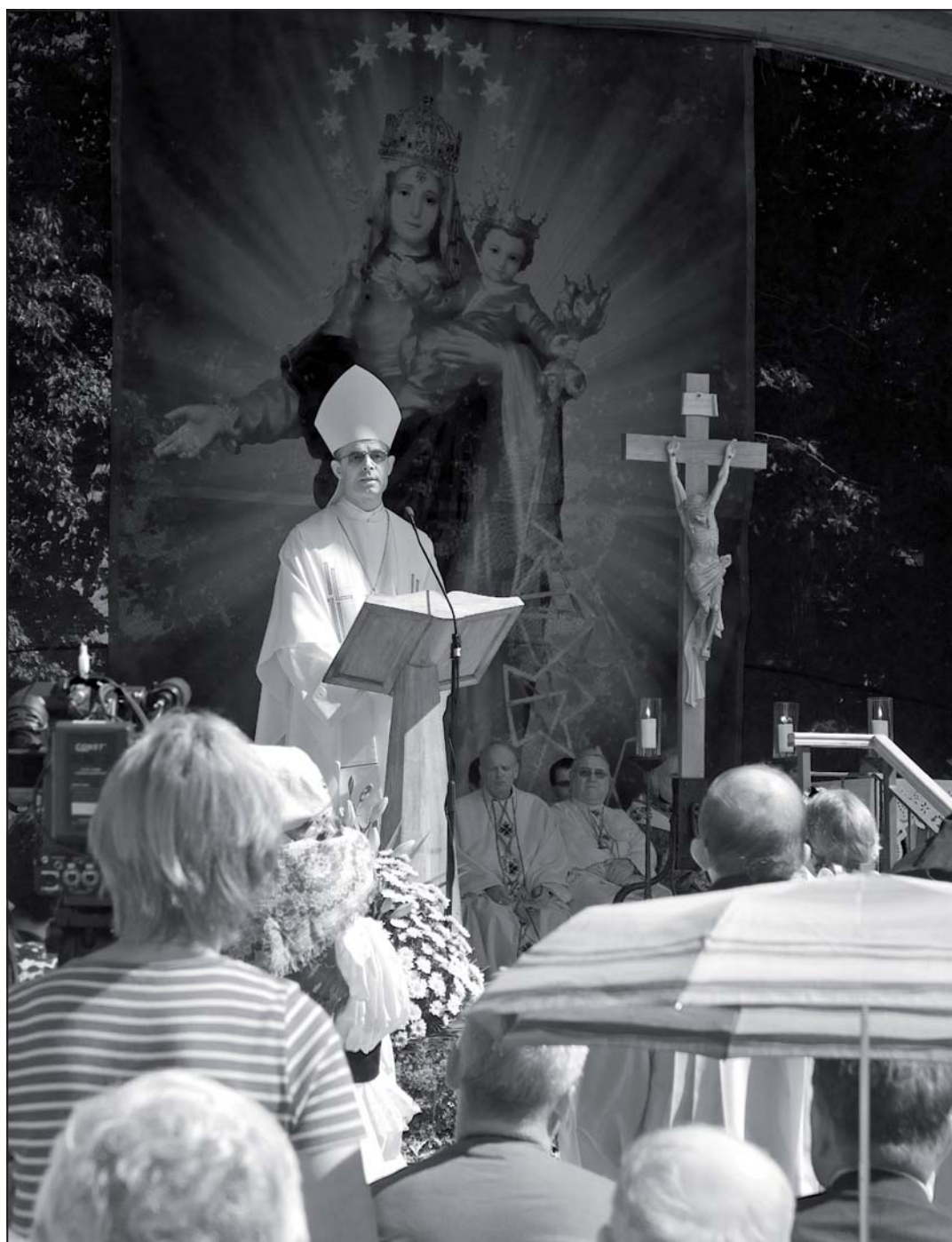
„Měl jsem tisíc andělů strážných“

Kněz dvou
německých diktatur
Hermann Scheipers

- strana 11 -

Papež pro Židy

- strana 12 -

Svatý Hostýn, 18. srpna 2012, slavná mše svatá ke 100. výročí korunovace sochy Panny Marie (u nového venkovního oltáře nítranský světící biskup Mons. Marián Chovanec během své homílie)

Editorial

V druhém nedělním liturgickém cyklu jsou třetí čtení vybrána převážně z evangelia svatého Marka. Tento evangelista, pro něhož byla pramenem především Petrova kázání, více než Ježíšovy řeči staví do popředí události z jeho života. Jsou to kromě mnoha zázraků také ustavičné konflikty s představiteli a mluvčími židovského národa. Těmto znalcům Písma a Zákona vadí u Ježíše Krista, že odpouští hříchy, že stoluje s celníky a hříšníky, že se nepostí spolu s nimi, ani nezachovává sobotu, obviňují Božího Syna, že je posedlý Belzebubem, a dnes slyšíme jejich výtky, že nezachovává předpisy o očišťování. Kdybychom dále sledovali vývoj těchto konfliktních situací, museli bychom konstatovat, že koncepce židovského náboženství, jehož posláním byla příprava na příchod Mesiáše, se v době jeho skutečného příchodu již zcela rozchází s učením proroků i učením Ježíšovým. Proto je v dnešním úryvku Ježíš zcela odmítá: *Tento lid mě ctí jen ústy, ale jejich srdce je daleko ode mne. Nadarmo mě uctívají. Je to neuvěřitelně neúprosný soud. Když nahlédneme do Matoušovy paralely tohoto úryvku, čteme tu ještě tvrdší výrok a proctví: Každá rostlina, kterou nezasadil můj Otec, bude vytržena i s kořenem. Nechte je. Jsou slepi!*

Nemám v úmyslu dále se zabývat židovskou otázkou. Ale nemohu se vyhnout myšlence, jak bych se cítil na jejich místě. Kdybych byl náboženským předákem a označil mě veřejně za pokrytce takovými slovy někdo, jehož skutky a zázraky jednoznačně svědčí o tom, že není z tohoto světa, mělo by mi být jasné, že se musím vážně zamyslet a od základů změnit své dosavadní postoje a vůbec celý svůj život. Jde tady o závažnou otázku, čeho se musí právem obávat ten, kdo nebdá na Boží slovo a vydá se vlastní cestou. Pán Ježíš to říká jas-

ně: *Padne do jámy*. Jsme zvyklí chápat takový „pád“ jako trest. Ve skutečnosti je to dobrovolně zvolená sebezáhuba. Jestliže dopravní policie postaví na nebezpečném místě výstražnou značku, neznamená to, že jako pokutu za nedbání stanovila pád do propasti. Tak je tomu i s Božími pokyny a příkázáními. Bůh nás miluje více než dopravní policie.

Proč je ona výtka o „nepřítomnosti srdce“ tak závažná? Protože se týká samé podstaty oné úcty, kterou jsme Bohu povinni. Nectít Boha znamená být bezbožný. Izaiáš mluví v této souvislosti také o tom, jaké má tato „vzdálenost srdce“ důsledky: *Protože jeho srdce je daleko ode mne, zanikne moudrost moudrých a rozumnost rozumných bude zakryta*. Neméně lapidárněji to vyslovil sám Pán: *Kde je tvé srdce, tam je tvůj poklad*. Není-li u Boha, u koho může být?

Rok za rokem se vzdalujeme od dosud nejtragičtějšího století lidských dějin. Na to bychom neměli zapomínat, nýbrž naopak, musíme si to tím více připomínat. Je to jedna z oněch *jam*. Ještě neskončila krutá první světová válka a Rusko se svou revolucí veřejně postavilo proti Bohu s otevřeným plánem zničit víru v Boha na celém světě: byla to otevřená výzva Satana Bohu. Výsledek: odpad od Boha, bludy, neřesti a hrozné zločiny. Co však bylo na tom nejhoršího, je reakce okolního světa. Elita západního světa obdivovala režim, který vyhlásil válku Bohu. Netrvalo to dlouho a praktický materialismus praktikovaný ve dvou falešných ideologiích rozpoutal nový celosvětový válečný požár.

V této době odcházejí na věčnost poslední pamětníci druhé světové války a těch nejhorších let rudé diktatury. Mrtvolky padlých ve válce položeny jedna vedle druhé by pokryly více než polovinu obvodu zeměkoule. Hružuplné dějinné události přezívají již jen

Dokončení na str. 7

Úcta k Nejsvětější svátosti

Homilie Benedikta XVI. o slavnosti Corpus Christi v Římě 7. 6. 2012

Drazí bratři a sestry, tento večer bych chtěl s vámi rozjimat o dvou spolu souvisejících aspektech eucharistického tajemství: o eucharistické úctě a o posvátnosti Eucharistie. Je důležité věnovat jim pozornost a varovat se neúplného pohledu na samotné tajemství, jak jsme se s tím setkávali v nedávné minulosti.

Nejdřív tedy zamyšlení nad hodnotou eucharistické úcty, zvláště adorace před Nejsvětější svátostí. Je to zkušenost, kterou prožijeme také dnes po mši svaté před procesím, během procesí i po jeho zakončení. Jednostranný výklad II. vatikánského koncilu postihl tuto dimenzi a omezil prakticky Eucharistii jen na formu celebrování. Bylo jistě velmi důležité uvědomit si ústřední postavení adorace, ke které Pán svolává svůj lid a shromažďuje ho ke stolu slova a stolu Chleba života, živí ho a spojuje se sebou v přinášené Oběti. Toto hodnocení liturgického shromáždění, ve kterém Pán uskutečňuje své tajemství společenství, zůstává samozřejmě v platnosti, ale je třeba je umístit do správné rovnováhy. Jak se často stává, pro zdůraznění jednoho aspektu se začne přehlížet další aspekt. V tomto případě na správné zdůraznění slavení Eucharistie doplatila adorace jako projev víry a modlitby k Pánu reálně přítomnému ve Svátosti oltářní. Toto vychýlení z rovnováhy se odrazilo také v duchovním životě věřících. Jestliže soustředíme všecken styk s eucharistickým Ježíšem pouze na moment mše svaté, riskujeme, že se nám vytratí jeho přítomnost v ostatním čase a prostoru, kde existuje. A tak méně chápeme smysl jeho trvalé přítomnosti mezi námi a s námi, a to přítomnosti konkrétní, sousedící s našimi domy jako „tlukoucí Srdce“ ve

městě, v kraji, v oblasti s různými projevy aktivity. Svátost Kristovy lásky má prostupovat celý každodenní život.

Ve skutečnosti je to zmylené pojetí celebrace a adorace, jakoby si jedna s druhou konkurovaly. Je tomu právě naopak: úcta k Nejsvětější svátosti představuje něco jako duchovní „prostředí“, ve kterém může komunita dobře a pravdivě slavit Eucharistii. Jen tehdy, když ji předchází, provází a po ní následuje toto vnitřní chování víry a adorační klanění, může liturgický úkon vyjádřit v plném smyslu svou hodnotu. Setkání s Ježíšem ve mši svaté se uskutečňuje opravdu a naplno, když je komunita schopna rozpoznat, že On ve Svátosti přebývá jako ve svém domě, očekává nás, zve nás ke svému stolu, a pak, když se shromáždění rozejde, zůstává s námi svou diskrétní a mlčenlivou přítomností, provází nás svou pomocí, dále shromažďuje naše duchovní oběti a obětuje je Otci.

V tomto směru bych rád zdůraznil zkušenost, kterou prožijeme také dnes večer. Ve chvíli adorace jsme všichni na stejné úrovni, na kolenou před Svátostí Lásky. Všeobecné kněžství i služebné kněžství jsou spojeny při eucharistickém klanění. Je to zážitek krásný a významný, který jsme několikrát prožili v bazilice Svatého Petra a také při nezapomenutelných vigiliích s mladými; vzpomínám na onu v Kolíně, Londýně, Záhřebu, Madridu. Všem je zřejmé, že tyto chvíle eucharistické vigilie jsou přípravou na slavení mše svaté, připravují srdce na setkání, které se pak stává také plodnějším. Setrvat společně v prodlouženém mlčení před Pánem přítomným ve Svátosti je jedním z nejautentičtějších zážitků naší příslušnosti k Církvi, který

Dokončení na str. 5

Za Ježíšem se vypravili farizeové a znalci Zákona. Vážili dalekou cestu až z Jeruzaléma do úrodné a libezné genezaretské krajiny, kam se Pán odebral se svými učedníky. Předejdi je, abys byl u svého Pána dříve než oni. Co je přimělo k takové horlivosti? Chtějí se také stát Ježíšovými učedníky? Kéž by tomu tak bylo! Ale oni se celou cestu zabývali jinými postojí a myšlenkami. Ačkoliv ho tak pečlivě sledují, nevidí v Božím Synu příklad k následování, ale nebezpečného konkurenta, který ohrožuje jejich dosud dominantní postavení. Pokládají sami sebe za závazný příklad, jak zachovávat Mojžišův zákon, ale nazaretský kazatel a jeho lidé je nerespektují, chovají se jinak a jdou za nimi celé zástupy a zneuznávají tak jejich autoritu. Židovští předáci se nesnaží pochopit smysl Ježíšova poselství, ale přímo slídí po každém jeho přestupku proti jejich předpisům a jejich podání. Právě si našli jeden markantní příklad: jsou jím ruce před jídlem obřadně neumyté: *Proč se tvoji učedníci neřídí podle tradic otců?*

Tradice otců byly dobré a chvályhodné, dokud vycházely z Božího zákona a podporovaly jeho zachovávání. Ale tradice ve farizejském podání přestaly být nástrojem, jak vzdávat úctu Bohu. Tvůj Pán musí s lítostí konstatovat: *Srdce jejich je daleko ode mne – tento lid mě nemiluje. Uprostřed množství svých vlastních výmyslů zapomněl na to nejpodstatnější. Tito pokrytci dokonce zneužívají náboženství ke svým vlastním lidským cílům. To je úplný opak bohopocty. Na místo lásky nastoupilo u nich sobectví, které se projevuje také tím, že je krajně nesnášenlivé. Domnívají se, že všemu rozumí nejlépe, a proto si dovolují pod záminkou velké horlivosti odsuzovat všechny, kdo se podle nich neřídí.*

Co horšího by tě mohlo potkat než výtky, že se ti nedostává lásky k Bohu? I kdyby sis vymyslel jakékoliv vnější skutky a znaky, které tě třeba budou stát velké oběti, ale nejednáš z lásky k svému Bohu, radíš se mezi pokrytce. Vzbud' v sobě živý odpor k pokrytectví, které Ježíš tak nenávidí. Zaměř proto všechno své úsilí a všechnu svou horlivost především k tomu, abys co nejlépe poznával, co Bůh od tebe opravdu chce. Řídit se podle Boha znamená řídit se podle nejvyšší moudrosti, protože právě od něho přichází každý dokonalý dar. On totiž svobodně rozhodl, že nám dá život skrze slovo pravdy, abychom byli jako prvotiny ze všeho, co stvořil. Zachovávání Božího zákona je hlavním zdrojem tvé důstojnosti. To je způsob, jakým má pravý Boží ctitel vynikat mezi ostatními, neboť je jeho vůle, abychom se takto mezi všemi projevovali ja-

Pravá úcta k Bohu

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Opustili jste Boží přikázání.

ko moudří a rozumní. Bůh ti nedává svá *spravedlivá a moudrá ustanovení*, aby tě utlačoval a omezoval, ale aby tě vyzvedl mezi všemi. To však vyžaduje, abys byl *vnímavý pro slovo, které bylo vloženo jako semeno do tvé duše*. Můžeš se proti němu provinít dvojím způsobem: buď to že k tomu, co ti Bůh ukládá, *něco přidáváš* podle vlastního samolibého uvážení, anebo *něco ubereš*, protože ti to připadá obtížné a nepohodlné. V obou případech si osobuješ práva, která přísluší jen Nejvyššímu. Jedním z příkladů takové svévole je *farizejské podání*, podle kterého je možno odepřít pomoc rodičům, když to, čím by jim mohlo být pomozeno, je prohlášeno za dar chrámu. Takových věcí je celá řada a Ježíši nejvíce vadí, že se takové překroucené výklady učí a předávají dalším lidem a generacím⁽¹⁾.

Je pro tebe velkým povzbuzením, jak rozhodně se Ježíš svých učedníků zastává. Ten, kdo věrně stojí za svým Pánem, může se spolehnout na jeho zastání. Dostane-li se ti ústrků či výtek proto, že zachováš věrně a důsledně jeho slovo, můžeš si být jist, že se postará o tvou čest a tvou obranu v té nejpříhodnější době. Nejedná se totiž pouze o tvou, ale i o Boží čest.

Ježíšovo rozhodné odmítnutí farizejských výtek je však pro tebe i velkým poučením. Vezmi si příklad z učedníků, kteří chtějí proniknout k samé podstatě Mistrova učení a dotazují se ho na pravý smysl jeho výroku⁽²⁾. Tak postupuje každý, kdo nespolehá na svůj vlastní výklad, ale snaží se opřít o jedinou správnou autoritu. Ježíš ti zdůrazňuje: To, co tě nejvíce poskvňuje, nenachází se kolem tebe, ale přímo v tvém nitru. To, s čím přicházíš do styku, tě neposkvňuje samo o sobě, ale jen tehdy, když dáš průchod zlobě, která je skryta v hloubi hříchem narušeného srdce.

Poslouchej tedy pozorně Ježíšův výčet všeho toho, co se nejvíce oškliví Bohu a co těžce poskvňuje člověka v jeho očích: *zlé myšlenky, smilství, loupeže, vraždy, cizoložství, chamtivost, zlovolnost, lest, nestoudnost, závist, urážky, pýcha a troufalost*. Nejsou to všechno věci, kterými se svět tak rád holedbá a baví? Nyní chápeš, proč tě apoštol Jakub tak naléhavě vybízí, aby ses uchoval *neposkvřeným od tohoto světa*, protože svět v tvém srdci všemožně živí náklonnost k této zlobě a otupuje tvou bdělost přede vším, co tě potom tak

Liturgická čtení

1. čtení – Dt 4,1-2.6-8

Mojžiš řekl lidu toto: „Nyní, Izraeli, poslouchej nařízení a ustanovení, která vás učim zachovávat, abyste žili a šli obsadit zemi, kterou vám chce dát Hospodin, Bůh vašich otců. Nic nepřidáte k tomu, co vám přikazují, a nic z toho neuberete, ale budete zachovávat příkazy Hospodina, svého Boha, které já vám přikazuji. Zachovávejte je a plňte, neboť tak budete v očích národů moudří a rozumní: uslyší o všech těchto nařízeních a řeknou: Skutečně moudrý a rozumný je tento velký národ! Neboť kde je tak velký národ, jemuž by byli bohové tak blízko, jako je Hospodin, náš Bůh, kdykoli ho vzýváme? A kde je tak velký národ, který by měl spravedlivá nařízení a ustanovení, jako je celé toto zákonodárství, které já vám dnes prohlašuji?“

2. čtení – Jak 1,17-18.21b-22.27

Bratři moji nejmilejší! Každý dobrý úděl, každý dokonalý dar přichází shora, sestupuje od Otce světél, u něhož není změna ani ztemnění, jaké je působeno u hvězd otáčením. On rozhodl, že nám dá život slovem pravdy, abychom byli jako prvotiny ze všeho, co stvořil. Buďte vnímaví pro slovo, které do vás bylo vloženo jako semeno a může zachránit vaši duši. To slovo však musíte uvádět ve skutek, a ne abyste ho jenom poslouchali. To byste klamali sami sebe. Zbožnost ryzí a bezvadná před Bohem a Otcem je toto: ujímat se sirotků a vdov v jejich tísní a uchovat se neposkvřený od světa.

Evangelium – Mk 7,1-8.14-15.21-23

Kolem Ježíše se shromáždili farizeové a někteří z učitelů Zákona, kteří přišli z Jeruzaléma. Všimli si, že někteří z jeho učedníků jedí rukama obřadně nečistýma, to je neumytýma. Farizeové totiž a všichni židé se drží podání předků a nejedí, dokud si pečlivě neumyjí ruce; po návratu z trhu

Dokončení na str. 14

žalostně poskvňuje. Tvým posláním však je *být prvotinou všeho tvorstva*, žít tak, aby bylo i světu zcela zřejmé, že *tvůj Bůh je ti blízko a že ti dal spravedlivá nařízení a ustanovení*. Pros Pána z celého srdce: „V tobě je plnost všeho dobra, dej mi lásku k svému jménu, ať pod tvou ochranou roste ve mně všechno dobré!“⁽³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Srov. Mk 7,10-13; ⁽²⁾ srov. Mk 7,17;

⁽³⁾ srov. vstupní modlitba této neděle.

Obrácení Malcolma Muggeridge (1)

Vstup Malcolma Muggeridge do katolické církve vyvolal velký ohlas sdělovacích prostředků. Byl totiž jedním z nejproslulejších anglických novinářů, spisovatelů a televizních tvůrců 20. století.

Malcolm Muggeridge byl skutečnou hvězdou „malého plátna“ a současně vynikajícím spisovatelem srovnávaným s G. K. Chestertonem a C. S. Lewisem. Nebyla to náhlá událost jako u svatého Pavla, ale vrchol dlouhého a vytrvalého procesu hledání pravdy. Sám Muggeridge potvrdil, že až do vstupu do katolické církve „ustavičně bojoval proti něčemu, o čem věděl, že ho to nakonec dobude“...

Dětství

Malcolm Muggeridge se narodil v Londýně 24. března 1903. Jeho otec byl agnostik a spoluzakladatel *Nezávislé strany práce* a *Fabian Society*. V Malcolmově rodném domě sehrával roli náboženství sociální pokrok – jeho rodiče byli přesvědčeni, že Pán Bůh je zbytečný. Malcolm převzal přesvědčení svého otce, že bude budovat na zemi socialistický ráj, spravedlivou, pokojnou a blahobytnou společnost.

Jako chlapec tajně četl a skrýval před rodiči jako velké tajemství Bibli. Četl evangelia s ruměncem ve tváři, ale tak, aby to nikdo neviděl. Při této četbě odhaloval tajemný svět a nacházel v něm velkou duchovní hloubku a potěšení. Některé věty si podtrhoval. Četl Písmo nejčastěji v lůžku, zastavoval se u některých úseků, které se ho dotkly. Byly to především zprávy o Ježíšově smrti.

Jiná kniha, která měla na něho velký vliv, byla Dantova Božská komedie.

Cambridge

Malcolm studoval v Selwyn College v Cambridgi. Spřátelil se tam s jedním klerikem, který byl starší než on a platil zde za vlivnou osobnost. Jejich přátelství přetrvávalo až do smrti. Díky této známosti mohl Malcolm

bydlet dva semestry v anglickém klášteře Dobrého pastýře. Bylo to pro něho velké svědectví o společenství církve. Denní zaměstnání se střídala s modlitbou breviáře, mši, výukou a prací v zahradě. Malcolm zoufale hledal pomoc v otázkách víry. Chtěl vědět, čím je víra a jak je možné ji získat. Ve vroucí modlitbě prosil o nějaký hmatatelný důkaz o životě na věčnosti, ale takový důkaz nedostal. Nevěděl, že víra je namáhavá a bolestná cesta úplného oprostění od zla, které člověka zotročuje a nedovoluje mu prožívat duchovní svět. Tato krátká náboženská zkušenost ho přivedla k poznání, jak sám napsal, že *cesty střídmosti vedou ke štěstí, zatímco užívání života, zvláště v sexuální oblasti, vede do neštěstí a výčitek svědomí. Jaká je to radost v srdci, když odložíme ambice světa, zábavu a křiklavé egoistické choutky. Jaké utrpení, když jim člověk podlehne...*

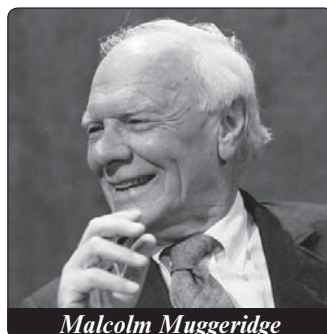
Ztráta víry

Na konci studia Muggeridge ztrácí víru a odhazuje křesťanství. Náboženstvím se pro něho stala věda. Po skončení studia obdržel místo učitele v Indii. Odjíždí tam, ale nemůže se zbavit otázek po konečném smyslu života. Seznámení s hinduismem, buddhismem a islámem prohlubuje jeho ocenění a úctu ke křesťanství. V roce 1926 na-

Malcolm Muggeridge

psal, že *křesťanství zahrnuje celek a je pro život tím, čím je Shakespeare pro literaturu*. V té době byl nadšen Chestertonovými knihami o sv. Františku a o základech víry. Napsal, že miluje

Malcolm Muggeridge

Krista, ale nesnáší institucionální církev, protože „zabíjí živou krásu Boha“. Ve skutečnosti však všechnu naději vkládal do socialismu, nikoliv do Krista.

Do Anglie se vrací v roce 1927 a pracuje jako učitel v Birminghamu. Muggeridge byl tehdy přesvědčen, že člověk dosáhne vnitřní harmonie a štěstí v socialistickém státě. *Jsem socialista, – napsal – protože věřím, že odpovídající podmínky pomohou člověku být dobrým, a takové podmínky vytváří jen kolektivismus*. Malcolm dostal nabídku práce v Káhiře a odjíždí tam spolu se svou ženou. V egyptském hlavním městě začíná svou kariéru novináře jako korespondent pro *Manchester Guardian*.

Zamilovaný ve střídmosti

Malcolm se oženil v létě 1927 na civilním úřadě. Jeho snoubenka pocházela ze zámožné rodiny a tak jako on byla prostoupena socialistickými idejemi. Oba se pokládali za osvobozené ode všech náboženských omezení a předsudků, proto byl jejich sňatek obyčejnou partnerskou dohodou, kterou bylo možno kdykoliv zrušit. Pohledy na sex byly u obou ultraliberální. Teprve po mnoha letech pochopi-

li, že egoistická honička za sexuální příjemností, která vedla k četným manželským zradám, byla příčinou velkých utrpení, která působili sobě i svým dětem. Když Malcolm zrazoval ženu, provázelo ho vždy silné vědomí viny. Cítil pohrdání vůči svému egoistickému chování a stesk po čistotě srdce. Napsal, že podléhání sexuální žádostivosti je egoistickou honičkou za štěstím, které je *mladou srnkou, pěknou a hbitou. Když se na ni pořádá hon, stane se ubohou, ustrašenou obětí, a když je zabita, je páchnoucím masem*.

Většinu svého života zápasil Malcolm s tělesnou žádostivostí. Během svého duchovního boje o čistotu srdce se vracel se steskem na stranu křesťanských zásad, které říkaly, že pravdivé štěstí je možno najít jedině tehdy, když se od tělesné žádostivosti odvracíme, a nikoliv když ji uspokojujeme. Muggeridge nepotlačoval hlas vědomí, nepokoušel se ospravedlnovat své manželské zradě a nenazýval zlo dobrem. Zachovával elementární poctivost a byl věrný hlasu svého svědomí. Tento postoj ho po létech zápasů přivedl k víře a smíření s Bohem, k odhalení plné pravdy v katolické církvi.

Muggeridge napsal esej na téma sexuální revoluce *Down with Sex* (Pryč se sexem). Na základě svých pozorování a příkladů ukazoval, k jaké zpustlosti a demoralizaci vede porušování zásad v oblasti pohlaví. Varoval, že styl života, jaký nabízí sexuální revoluce, vede do největších životních neštěstí. 18. ledna 1962 napsal ve svém deníku: *Jediná touha, která ve mně zůstala v tomto životě, byla ta, aby ve mně shořel všechny egoismus, všechna pýcha, chlípnost a chtivost... Toužím, aby slábnoucí plamen mého bytí planul jasně, pevně a bez výbuchů dýmu, až zazáří naposled*. V interview v roce 1965 vyznal, že se mu konečně podařilo stát se svým pánem a opanovat své žádostivosti. Řekl: *Člověk se musí rozhodnout: buď to udržet na uz-*

dě svou žádostivost, nebo jí podlehnout. Já jsem nad svou zvítězil.

Od té doby začalo nejkrásnější období manželského života Malcolma a Kitty, velký mír a štěstí plynoucí z manželské harmonie. Oba objevili radost z čisté manželské lásky jako nikdy předtím. Zdrženlivost, sebeomezení, askeze, učení se ovládat smysly a city je vedou k tomu cíli, aby získali svobodu ducha a dokázali radovat se ze života; znamenalo to plout proti proudu všeobecného životního stylu. Nebylo divu, že jeho postoj vyvolával kritiku a pomluvy obránců a pěvců hédonistického a permissivního chování.

Muggeridgův postoj nebyl návratem k puritanismu, ale cestou ke svobodě a plně životní radosti. Ve svém deníku napsal: *Ted' jsem zamilován ve zdrženlivosti. Člověk se nemusí zříct některých věcí proto, že jsou příjemné (to je puritanismus), ale proto, že když si je odepre, jiné se ukážou příjemnější.*

Proměna

V hledání pravdy byl Malcolm nekompromisní jak v morální, tak intelektuální oblasti. Bojoval se svým egoismem, se svými neovládnutými city a žádostivostí, ale skutečněvalo se v něm také hledání intelektuální pravdy. Zcela proniknutý ideami socialismu, vyslovil se počátkem 30. let pro komunismus. Když odjížděl v roce 1932 do Moskvy jako korespondent, byl přesvědčen, že uvidí zemi, která poprvé v lidské historii nestaví na zisku, ale panuje zde rovnost, spravedlnost a štěstí.

Když byl na místě, brzy se přesvědčil, že uvěřil v utopii. Objevil, že všechno v SSSR je budováno na lži a násilí. Napsal: *Na počátku byla lež a ta lež se stala informací a přebývala mezi námi.* Osobně se přesvědčil, že komunistická ideologie vtělená v život ukazuje svou barbarskou tvář, je to děsivá obluda totalitární nesvobody a genocidy. Byl svědkem hladu na Ukrajině, kte-

rý usmrtil miliony lidí. Ten hlad naplánoval a zrealizoval Stalin jako trest za odpor lidu k násilné kolektivizaci.

Ve stejné době byly evropské elity uchváčeny Sovětským svazem. Mnoho novinářů, spisovatelů a intelektuálů, kteří se řídili navykým oportunismem, navzdory faktům psalo idylické lži o situaci v komunistickém ráji. Malcolm popsal tento jev slepoty, hlouposti a intelektuální nepoctivosti v novele *Zima v Moskvě* (1934) a nazval jej obzvláštním hříchem 20. století. Muggeridge byl jedním z mála novinářů, který měl odvahu napsat pravdu. Byl prvním, kdo informoval veřejné mínění o strašné pohromě hladu na Ukrajině. Svoje články poslal do redakce v Manchesteru ukryté v diplomatickém zavazadle, aby je komunističtí agenti nezkonfiskovali.

Pobyt v SSSR způsobil, že ihned zavrhl celou komunistickou ideologii, která plodí totalitární vládu, otroctví, zločiny a genocidu. Pobyt v SSSR způsobil, že Muggeridge se znovu začal zajímat o duchovní život a Krista. Objevil mystické tradice ruské kultury v knihách Dostojevského a Tolstého. Když stál během pravoslavné liturgie uprostřed vyhladovělých věřících, poprvé v životě zakusil radostnou pravdu o zmrtvýchvstání Krista: že není na zemi žádná moc, která by nad ním mohla zvítězit. Malcolm tehdy pocítil velkou touhu svěřit bezvýhradně a zcela svůj život Kristu, který je všemohoucí svou láskou, ale nepoužívá žádné donucovací prostředky. Uvědomil si, do jak katastrofálních následků vede odmítnutí Krista a jeho nauky: člověk se stane šílencem a klesá na zvířecí úroveň. Tehdy se u něho projevil velký stesk a touha stát se křesťanem. Napsal: *Křesťanské náboženství je pro mě jako beznadějná láska. Nosím v sobě jeho obraz a občas se na ně dívám s drásající tesknoutou.*

*(Pokračování příště)
Překlad -lš-*

ÚCTA K NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI - dokončení ze str. 2

se naplňuje komplementárně ve slavení Eucharistie nasloucháním Božimu slovu, zpěvem a přistupováním ke stolu Chleba života. Přijímání a kontemplaci není možno oddělovat, jdou pospolu. Abych vstoupil do společenství s druhou osobou, musím ji poznat, setrvat mlčky vedle ní, naslouchat jí, dívat se na ni s láskou. Pravá láska a pravé přátelství žijí vždy z reciprocity pohledů, intenzivních výmluvných mlčení plných respektu a úcty, aby bylo setkání prožito hluboce, osobně, a nikoliv povrchně. A bohužel, když tato dimenze schází, i svátostné společenství se může stát z naší strany povrchním gestem. Naopak, v opravdovém společenství, připraveném rozhovorem v modlitbě i v životě, můžeme vyslovit Pánu slova důvěry, jako ta, která zazněla před chvílí v responsoriálním žalmu: *Jsem tvůj služebník, syn tvé služebnice, rozvázal jsi moje pouta. Přinesu ti obětí díky, budu vzývat jméno Páně.* (Ž 116,16-17)

Chtěl bych krátce přejít k druhému aspektu: posvátnosti Eucharistie. Zde jsme v nedávné minulosti slyšeli určité nedorozumění, pokud jde o autentické poselství Písma svatého. Novost křesťanského pohledu byla ovlivněna určitou světskou mentalitou šedesátých a sedmdesátých let minulého století. Je pravdou a vždy bude platit, že střed kultu nespočívá již v dávných obřadech, ale v samotném Kristu, v jeho osobě, v jeho životě, v jeho velikonočním tajemství. Přesto se z této zásadní novosti nesmí vyvozovat, že posvátnost již neexistuje, nýbrž že našla své naplnění v Kristu, vtělené Boží lásce. List Židům, který jsme slyšeli dnes večer ve druhém čtení, k nám promlouvá o novosti kněžství Krista, „nejvyššího velekněze budoucích hodnot“ (Žid 9,11), ale neříká, že toto kněžství skončilo. Kristus

je „prostředník nové smlouvy“ (Žid 9,15) ustanovené jeho krví, která očišťuje „naše svědomí od mrtvých skutků“ (Žid 9,14). On nezrušil posvátno, nýbrž přinesl jeho naplnění, ohlásil nový kult, který je plně duchovní, nicméně dokud jsme na cestě v čase, používáme znamení a obřady, které skončí až na konci, v novém Jeruzalémě, kde už nebude žádný chrám (srov. Zj 21,22). Díky Kristu je posvátno pravdivější, intenzivnější, a jak to vyplývá z příkázání, také náročnější! Nestačí zachovávat ritu, ale požaduje se očištění srdce a obrácení života.

Chtěl bych zdůraznit, že posvátno má výchovnou funkci a jeho ztráta nevyhnutelně ochuzuje kulturu, zvláště formaci nových generací. Jestliže např. ve jménu sekularizované víry už nejsou potřebná posvátná znamení, bylo by tím zrušeno toto procesí Božího Těla městem, duchovní profil Říma by byl „zploštěn“, naše osobní i společenské svědomí by bylo zbaveno síly. Nebo pomysleme na maminku a tatínka, kteří by ve jménu zesvětštěné víry zbavili své děti všech náboženských obřadů: ve skutečnosti by dospěli k tomu, že by nechali volné pole současným náhražkám konzumní společnosti, jiným ritům a znamení, která by se snadno mohla stát idoly. Bůh, náš Otec, takto lidstvo nestvořil: poslal svého Syna na svět nikoliv, aby rušil, nýbrž aby naplnil také posvátno. Jako vrchol tohoto poslání ustanovil při Poslední večeři svátost svého Těla a Krve, památku své velikonoční Oběti. Když to učinil, položil sám sebe na místo dávných obětí, ale učinil tak v rámci obřadu, který uložil vykonávat a který, bratři a sestry, slavíme nyní každý den v eucharistickém tajemství a klaníme se mu jako středu našeho života i srdci světa.

*Bollettino Vaticano
7. června 2012
Překlad -lš-*

Ctihodní bratři, drazí synové, obrazy svatého Petra a Pavla ovládají dnes při slavení tohoto obřadu naši duši více než jindy. Nejen proto, že byly přineseny, jak je to obvyklé podle liturgického kalendáře, ale také pro zvláštní význam, jaký mají pro nás v toto 15. výročí naší volby na Nejvyšší stolec, když po dovršení 80 let se přirozený běh našeho života sklání k západu.

Petr a Pavel, „velké a opravdové sloupy“ římské církve i církve všeobecné. Texty, které jsme slyšeli v liturgii slova, nám je představují z aspektu, který v nás probouzí hluboký dojem: je tu Petr, který obnovuje po staletí velké vyznání v Cesareji Filipově; je tu Pavel, který ze zajetí v Římě přenechává Timoteovi nejvyšší závěť svého poslání. Když se na ně díváme, rekapitu-

lujeme v duchu to, co se stalo v období, ve kterém nám Bůh světil svou církev; a i když se pokládáme za posledního a nehodného Petrova nástupce, cítíme se při vstupu na poslední práh posílení a podpoření vědomím, že jsme neúnavně opakovali Církvě i světu: „Ty jsi Kristus, Syn Boha živého“ (Mt 16,16); také my jako Pavel cítíme, že můžeme říct: „Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru jsem zachoval.“ (2 Tim, 4,7)

1. Obrana víry

Náš úřad je stejný jako Petra, kterému Kristus uložil, aby posiloval bratry (srov. Lk 22,32):

je to poslání sloužit pravdě víry a nabízet ji těm, kteří ji hledají, podle úžasného výroku svatého Petra Chryzologa: „Beatus Petrus, qui in propria sede et vivit et praesidet, praestat quaerentibus fidei veritatem.“ (Ep. ad Etrichen, inter Ep. S. Leonis Magni XXV, 2: PL 54, 743–744) Víra je totiž „drahoccennější než zlato“ (1 Petr 1,7), říká sv. Petr; nestačí ji přijímat, ale je třeba ji také uchovávat i uprostřed těžkostí („per ignem probatur“ – 1 Petr 1,7). Apoštolové byli hlasateli víry i za pronásledování a zpečetili své svědectví smrtí a následováním svého Mistra a Pána, který podle krásné věty

svatého Pavla „testimonium reddidit sub Pontio Pilato bonam confessionem“ (tamt.). Víra však není výsledkem lidské spekulace (srov. 2 Petr 1,16), nýbrž „pokladem“ přijatým od apoštolů, kteří ho převzali od Krista, jehož „sami slyšeli, viděli a pozorovali“ (1 Jan 1,1–3). Taková je víra církve, víra apoštolská. Nauku přijatou od Krista je třeba uchovávat netknoutou v Církvě pro přítomnost Ducha Svatého a pro zvláštní poslání, svěřené Petrovi, za kterého se Kristus modlil: „Já jsem prosil za tebe, aby tvá víra neklešla“ (Lk 22,32), a apoštolům ve společenství s ním: „Kdo vás slyší, mne slyší“ (Lk 10,16). Petrova funkce se trvale uskutečňuje v jeho nástupcích, takže koncil biskupů v Chalcedonu mohl po vyslechnutí listu, který poslal papež Lev, prohlásit: „Petr promluvil ústy Lva.“ (H. GRISAR, *Roma alla fine del tempo antico*, I, 359) Jádrem této víry je Kristus, pravý Bůh a pravý člověk, jak to vyznal Petr: „Tu es Christus, Filius Dei vivi.“ (Mt 16,16)

To je, bratři a synové, neúnavný a naléhavý úmysl, který nás vedl v těchto 15 letech pontifikátu. „Fidem servavi!“ můžeme dnes říci s pokorným a pevným vědomím, že jsme nezradili „pravého svatého“ (A. Manzoni). Na potvrzení tohoto přesvědčení a pro posilu našeho ducha, který se připravuje na setkání s spravedlivým Soudcem (2 Tim 4,8), dovolte mi připomenout některé dokumenty, které vzešly z pontifikátu a které chtěly označit etapy naší služby lásky, jak jsme ji vykonávali jakožto službu víře a kázni: Z encyklik a apoštolských exhortací jsou to: *Ecclesiam suam* (1964), která na počátku našeho pontifikátu vytyčovala linii činnosti církve v ní samé, v dialogu se světem, s odloučenými bratry, nekřesťany a ne-

Víra je drahoccennější než zlato

Homilie Sv. otce Pavla VI. (J. B. Montini, † 6. srpna 1978)
o slavnosti sv. Petra a Pavla 29. června 1978

Pod heslem „Vědomostmi ke službě“ (Sciat ut serviat) vykonává svou

činnost Mezinárodní federace katolických univerzit (International Federation of Catholic Universities, FIUC), oficiálně uznaná Sv. stolcem roku 1949. Tato federace, která sdružuje přes 200 světových vysokoškolských institucí, pořádala ve dnech 23.–27. července 2012 své 24. generální zasedání v univerzitním centru obce São Bernardo do Campo na okraji brazilského velkoměsta São Paulo.

Zasedání zahájil v tamní univerzitní kapli prefekt vatikánské kongregace pro univerzity kardinál Grocholewski, který během bohoslužby světil modlitbou činnost všech katolických vysokých škol do ochrany nově blahorečeného Johna Henryho Newmana. Ve svém projevu připomněl kardinál Grocholewski, že vzhledem k setkávání jednotlivých oborů v rámci univerzit je třeba i teologii více zapojit do interdisciplinárního dění. Pravdy nadpřirozeně zjevené Bohem nemohou být totiž v rozporu s pravdami zjeve-

Vědomostmi ke službě

nými přirozeným světlem lidského rozumu.

V podobném duchu se nesly i referáty dalších účastníků kongresu. Podle nich se současně změny na technologickém poli nutně projeví i v oblasti univerzitní výchovy a vzdělání. Nová doba vyžaduje nové univerzitní profesory do hloubky obeznámené s dnešními odbornými přístupy a fakty, ať se již jedná o profesory z řad katolických laiků, nebo pocházející z diecézního či řeholního duchovenstva. Tytéž požadavky se vztahují i na vysokoškolské studenty, kteří nemají univerzitní svobody chápat jen ve smyslu oprostění od nějakých norem (svoboda od něčeho), ale též ve smyslu otevřenosti vůči novým příležitostem (svoboda k něčemu). V tomto ohledu není však situace příliš radostná, neboť podle celosvětových průzkumů jsou k vysokoškolskému studiu studenti motivováni především vyhlídkou na lépe placené zaměstnání (91 %), již dale-

ko méně láskou k poznání (43 %) a nejméně snahou být užitečnými ostatním lidem (18 %). Negativním faktorem je v celosvětovém pohledu též pokles zájmu o sport a téměř úplná ztráta zájmu o politické dění (jen 2 %).

Jako základní strategie pro činnost (an integral curriculum) katolických univerzit byl účastníky zasedání doporučen tzv. „model Ledesma-Kolvenbach“. Tento model realizovaný na jezuitských vysokých školách vychází z předpokladu, že každá univerzita má posluchače nejen informovat, ale též formovat k dosažení čtverého cíle podle zásady: utilitas-justitia-humanitas-fides. Tím se myslí výchova posluchače k osobnosti užitečné jako kompetentní odborník lidské společnosti, k osobnosti sociálně a eticky odpovědné, schopné lidských přístupů, k osobnosti na určité duchovní výši.

Prof. Dr. Václav Wolf,
Ústav dějin UK Praha

věřícími; *Mysterium fidei* o eucharistickém učení; *Sacerdotalis caelibatus* (1967) o totálním sebedarování, jakým se vyznačuje charisma kněžské služby; *Evangelica testificatio* (1971) o reholním životě a dokonalém následování Krista, a konečně *Evangelii nuntiandi* (1975) o mnohoznačné evangelizační činnosti dnešní církve.

Papež Pavel VI. přijímá tiáru jako symbol trojí papežské moci: v církvi trpící, bojující a vítězné. Tento symbol se v katolické církvi nepoužívá od 11. listopadu 1964, kdy papež Pavel VI. svou soukromou tiáru veřejně odložil. Ovšem užívání tiáry do budoucna nebylo nikdy zrušeno. Tiára Pavla VI. byla prodána v Americe a výnos určen chudým. Je uchována v chrámu Neposkvrněné Panny Marie ve Washingtonu.

Ale především nechceme opomenout naše *Vyznání víry*, které jsme slavnostně vyhlásili právě před deseti lety ve jménu a poslání celé Církve jakožto *Krédo Božího lidu*, abychom připomněli, znovu potvrdili a zdůraznili hlavní body víry samotné Církve, jak byly prohlášeny nejdůležitějšími ekumenickými koncily, a to ve chvíli, kdy se zdálo, že **lehkovážné naukové experimenty otrásají jistotou tolika kněží a věřících, a ti požadovali návrat k pramenům.** Díky Pánu, mnoho nebezpečí bylo zažehnáno; ale tváří v tvář obtížím, kterým musí Církev čelit ještě dnes jak na poli nauky, tak na poli kázně, připomínáme znovu energicky ono shrnující vyznání víry, které pokládáme za důležitý akt našeho papežského učitelského úřadu, protože jen ve věrnosti učení Krista a Církve, jak nám je předali Otcové, můžeme mít onu působivou sílu a ono světlo rozumu a duše, které vychází

ze zralého a vědomého osvojení božské pravdy. **A chceme se obrátit se skličující, ale pevnou výzvou na ty, kteří se zabývají tím, že zavádějí sebe i druhé slovem, spisy a jednáním na cestu subjektivních názorů a pak na cestu hereze a rozkolu, dezorientují svědomí jednotlivců a celého společenství, které má být především koinonia v přilnutí k pravdě Božího slova, aby potvrdzovalo a zaručovalo koinonia v jednom Chlebu a v jednom Kalichu. Upozorňujeme je otcovsky: ať se varují rušit klid Církve; nastal okamžik pravdy a je třeba, aby každý poznal vlastní odpovědnost za rozhodnutí, která mají zachránit víru, společný poklad, který Kristus svěřil Petrovi, Skále, Náměstku Petrovi, Náměstku Skále, jak ho nazývá svatý Bonaventura.**

2. Obrana lidského života

V tomto obtížném úkolu, který byl svěřen Magisteriu ve službě obrany pravdy, pokládáme za nevyhnutelnou obranu lidského života.

Připomínáme také zde nejvýznamnější body, které dokazují tento náš záměr.

a) Zdůraznili jsme především povinnost podporovat technicko-materiální pokrok národů cestou rozvoje v encyklice *Populorum progressio* (1967).

b) V obraně života je však třeba začít od samých pramenů lidského života. To byla závažná jasná nauka Koncilu, který v konstituci *Gaudium et spes* napomínal, že život se má chránit od samého početí (GS 51). Neudělali jsme nic jiného, než že jsme shromáždili toto zadání, když jsme před deseti lety vyhlásili encykliku *Humanae vitae* (1968). Inspirován nedotknutelnou biblickou naukou, která potvrzuje normy přirozeného zákona a nepotlačitelné příkazy svědomí o důstojnosti života, jehož předávání je svěřeno otcovství a mateřství, vyznačuje se tento dokument dnes ještě naléhavější aktualností vzhledem k ranám, které zasadilo veřejné

v historických materiálech a dokumentárních filmech.

Často se ozývaly hlasy: Jak se na to Bůh může dívat? V dějinách, které píšou o těchto hrůzách, se sotva dočteme o tom, že Bůh dal již na začátku onoho století předem lidem do rukou neklamný klíč, jak zcela otočit toto tragické kolo dějin. Byl to ovšem klíč, který má daleko ke všem politickým a mocenským prostředkům, na jejichž uplatnění v dějinách spoléháme. Tři děti z portugalského zapadákovy nám tlumočí vzkaz, že nás může zachránit zcela nekrvavé a nenásilné „zasvěcení světa a Ruska Neposkvrněnému Srdci Panny Marie“.

Proč právě toto zasvěcení? Zasvěcení znamená úplné odevzdání. To, co je zasvěcené, odevzdané Ženě oděné sluncem, stává se jejím výsadním vlastnictvím, které pak Ona chrání před veškerým nebezpečím a ohrožením. Tímto ohrožením není nikdo jiný než ďábel a jeho nástrahy. Ve chvíli, kdy se Satan chystal s veškerou drzostí nastoupit k úplnému dobytí světa, žádal Bůh, abychom připravili a zviditelnili neméně rozhodné veřejné vystoupení Ženy, Neposkvrněné Panny, aby celý svět pochopil její poslání a moc: Zasvěcení mělo být triumfem jejího Neposkvrněného Srdce ja-

ko protipól a potření chystaného triumfu a nadvlády zla a hříchu. V případě výslovného zasvěcení světa a Ruska šlo o svrchované závažnou záležitost, o ochranu celého světa, proto Bůh požaduje slavnostní veřejný akt celé církve: vystoupení papeže ve spojení se všemi biskupy světa. O takových podmínkách my nemůžeme smlouvat. Bůh ví, co žádá a proč to žádá, a zvláště v takových situacích mu musíme také důvěřovat celým svým srdcem.

Co však jsme s tímto klíčem od Boha v té nekritičtější době udělali? Zahodili jsme ho. Nedbali jsme na Boží moudrost a prozřetelnost a Mariinu mateřskou lásku a pomoc a vzali jsme věci do svých rukou tak, jak to dělá svět. Přizpůsobili jsme se světu a lidským ohledům a smýšlili jsme jako on. Můžeme putovat do Fatimy, jako by se nic nestalo? Chceme oslavovat stoleté výročí nejvýznamnějšího zjevení. Ale Panna Maria nám může právem říct: Úmysl, pro který mě Bůh poslal k vám, se nemohl naplnit, protože jste mi nevyhověli. Co jsem měla udělat a neudělala jsem, abych si získala vaši plnou důvěru a lásku? Vaše srdce nepochopila moje Srdce, protože byla daleko ode mne.

Co nám zbývá? **POKÁNÍ, POKÁNÍ, POKÁNÍ!**

-lš-

zákonodárství svatosti a nerozlučnosti manželského svazku a nedotknutelnosti lidského života od mateřského lůna.

c) Z toho vycházejí opakovaná potvrzení církevní nauky o bolestné skutečnosti a o strašných důsledcích rozvodu a potratu, obsažená v řádném učitelském úřadě a v jednotlivých aktech kompetentní kongregace. Vyjádřili jsme je, protože nás k tomu vedla jediné nejvyšší odpovědnost všeobecného pastýře a učitele za dobro lidského rodu!

d) Byli jsme však také vedeni láskou k mládeži, která kráčí s důvěrou k jasnější budoucnosti, radostně podporována vlastní seberealizací, ale nezříd-

ka je zklamána a zbavena odvahy, protože jí schází přiměřená odpověď společnosti dospělých. Mládež je první z těch, kdo trpí ztroskotáním rodiny a mravního života. Ona je nejbohatším dědictvím, které je třeba chránit a zhodnocovat. Proto se díváme na mládež: ona je zítřkem občanské společnosti, zítřkem církve.

Svatí Petře a Pavle, kteří jste vnesli do světa Kristovo jméno a vydali jste o něm nejvyšší svědectví lásky a krve, chraňte vždy tuto církev, pro kterou jste žili a trpěli. Zachovejte ji v pravdě a v pokoji.

Bollettino Vaticano
29. června 1978 (kráceno)
Překlad -lš-

Cesta k světlu (1)

Benedikta Bianchi Porro

Narodila se v Dovadole, malém městečku v provincii Forlì inženýru Guidovi Bianchi Porro a Else Giammarchi 8. srpna 1936 jako druhá ze šesti dětí. Byla postižena dětskou obrnou a jedna nožka zůstala nevyvinutá. Místní děti jí říkaly „kulhává“, ale ona se neurážela: *Říká jí pravdu.* Po vypuknutí světové války se její rodina přestěhovala do Casticciana u Bertinora.

V roce 1944, když Američané prolomili obrannou linii, táhly krajem ustupující německé oddíly. Ale o této válce je jen letmá zmínka v jejím deníku, který si na přání matky pilně vedla od pěti let. Jedná se o stručné poznámky, které se týkají nejčastěji rodiny, přírody, her a prvních citových zmatků.

Benedikta je velmi citlivá a jemné dítě, inteligentní a energické. Hraje si s bratry a dalšími dětmi, ale někdy se stahuje do samoty k mlčenlivému zamýšlení. To jsou chvíle, kdy se s úžasem dívá na zázrak života, který triumfuje v tolika věcech, v květech, na loukách zalitých sluncem, v květech srdcovky, kterou denně ošetřuje, v obdivuhodném svítání. Svěřuje deníku radost ze svých objevů. *Je tu úžasný vesmír. Jak krásné je žít!* Chodí na pole, aby viděla, jak se zasévá zrní. A naslouchá zpěvu rolníků. S ostatními dětmi se připojuje k rolníkům, vy-leze na cypřiš: *Nahore ve tvých větvích jsem si udělala své hnízdo.*

V devíti letech je pro ni zážitkem stěhování do Forlì, kde s výjimkou krátkého pobytu v Brescii u rodiny Rabotti zůstane až do roku 1951.

Vzpomínáš si, Manuele, jak jsme byli šťastní, když nás v neděli vodila maminka k svatému Merkurialovi a všichni jsme chtěli stát kolem ní, jak jsme tehdy byli šťastní! A neuměli jsme být šťastní.

Ve Forlì chodí do školy „Biondo Flavio“ a do lycea.

V roce 1951 se rodina Bianchi Porro stěhuje do Sirmione del Garda. Benedikta hovoří s nadšením o jejich vile na břehu jezera: *Je bílá se zelenými okennicemi, vpředu dřevěná terasa, na boku malá brána, a široké, prostorné pokoje dávají pocit svobody...* Sirmione je krásné a děvčeti se líbí ve vile mezi olivami, ale stejně se jí líbí rozhovory s bratry o politice, o sportu, dlouhé večery u jezera, hlasy, smích, lidé a věci.

Benedikta se zajímá o všechno. Líbí se jí studium a celé hodiny tráví u klavíru. Ale v horoucí radosti ze života je stín smutku, nevyslovné tušení, skrytý strach: *Když se dívám na toto divadlo, moji duši zachvacují vzpomínky, strašná potřeba nekonečna, vzdálení, mlčení. Potřeba být mimo svět, vzdálená ode všech, potřeba někoho, komu by bylo možno svěřit bolest mého života, kdo by mě potěšil. K posile mi stačí pozvednou mysl k Bohu.*

Aby se zabránilo deformaci páteře, musí nosit korzet, který tlačí a je v něm horko.

Začíná si stěžovat na ztrátu sluchu. Jednoho dne vzroste neklid její duše. V žízni po lásce svěří Anně, své nejdražší přítelkyni z mládeži, hluboké a křehké city. *Ty jsi moje první přítelkyně a já bych ti potřebovala říci něco*

Benedikta Bianchi Porro

Benedikta Bianchi Porro
ve věku 17 let

víc než ostatním. Přítelkyně musí být součástí nás samých a ty jsi pro mě polovina mé duše, voda, ve které se shlížím.

Když se pro vzdálenost nemůže radovat z její rozjasňující přítomnosti, prohlubuje se ještě více její vnitřní samota. Hluchota postupuje. Uhasíná šepot věcí, svátek života: *... nebe je šedivé a zamračené, věci jsou nudné a pláčou, místo aby se smály pro moji duši.* Objevuje se jí život zbavený lásky: kolik tužeb a nadějí je určeno k smrti! Pláč, zmar, úzkost. Zkouška je stále tvrdší. Benedikta se chvěje: *...bojím se, že všechno je prelud, nejvíc se třesu před zoufalstvím.*

Ještě více než stránkám svého deníku Benedikta svěřuje zmatek své duše Anně. *Také já žízním po pokoji, toužím opustit mořské vlny a vrátit se do klidu přístavu. Ale moje lodička je vratká, moje plachty jsou spáleny bleskem, moje veslo zlomeno a proud mě zanášá do dálky.*

Benedikta prožívá led skepticismu, matoucí strach z prázdnoty a volá o pomoc: *Kdybys, Anno, věděla, jak potřebuji pomoc! Toužím po pravdě, jen po ní toužím, ale nikdo o ní nic neví.*

Ale tato Pravda, kterou hledala, dává o sobě vědět v hlasu její duše. Bouře se krok za krokem utiňuje. V těchto dramatických lidských zážitcích se připravuje její zmrtvýchvstání. Benedikta v sobě objevuje bohatství svého vnitřního života.

Ve druhé třídě lycea v „Bagatta“ di Desenzano запиše do svého deníku: *Byla jsem zkoušena z latiny. Jako vždy jsem neslyšela, co se mě profesor ptá. Jak se mám přitom tvářit? Ale co na tom*

záleží? Jednoho dne snad nebudu slyšet vůbec nic, co mi lidé říkají, ale budu slyšet vždy hlas své duše: a to je ten pravý hlas, za kterým musím jít.

Benedikta dělá rozhodnutí o životě, ve kterém by našla smysl a ospravedlnění duchovních hodnot.

Podzim roku 1953. Přeskočila III. třídu lycea a zapisuje se na milánskou univerzitu. Má 17 let. Otec jí radí, aby promovala z fyziky, a Benedikta souhlasí, aby mu udělala radost. Ale brzy se ukáže, že se pro tento druh studia nehodí, a přechází na medicínu. *Dala jsem se do nového studia se zápletem. Vždy jsem snila o tom, stát se lékařkou. Chci žít, bojovat, obětovat se pro všechny lidi.*

Hluchota je takřka úplná.

Benedikta je nucena dát se doprovázet mladou přítelkyní Annou, aby místo ní odpovídala na výzvy.

Po úplném ohluchnutí musí chodit o holi, protože má pohybové obtíže, ale chce urychlit studium a stát se lékařkou. Obtíže jsou nesmírné, ale je rozhodnuta ze všech sil dosáhnout cíle: *Stálo by mi, abych byla třeba nejoslednější ze všech lékařů.*

Rok 1955: základní zkouška z prvních dvou ročníků. Benedikta čeká s chvěním, že jí profesor dá otázky na papíře, protože ho nemůže slyšet, ale její index letí ke dveřím. V aule je slyšet smích.

Benedikta jde mlčky se slzami v očích, zvedne svůj index a řekne klidným tónem profesori: *Promiňte, profesore, nechtěla jsem vás urazit.* Profesor odpověděl: *Ještě jsem neviděl neslyšící lékařku.* Když se jí maminka ptá na výsledek zkoušky, Benedikta odpoví: *Profesor byl hodný, protože mi nezničil index.* Na zásah rektora může zkoušku opakovat. Výsledek je natolik dobrý, že může prozatím ve studiu pokračovat.

Communio Sanctorum
(Pokračování)
Překlad -lš-

Úsilí Panny Marie o záchranu světa, které se začalo projevovat mimořádným způsobem v Paříži v roce 1830 (Zázračná medailka), vedlo přes La Saletu (1846) do Lurd (1858) a vyvrcholilo v roce 1917 ve Fatimě. Matka Boží žádala Svatého otce, aby spolu se všemi biskupy světa provedl zasvěcení světa a Ruska jejímu Neposkvrněnému Srdci, a slíbila: „Když vykonáte, o co vás žádám, bude zachráněno mnoho duší a bude mír. Nakonec mé Neposkvrněné Srdce bude triumfovat a světu bude darováno období míru.“ (13. 7. 1917)

Při své pouti do portugalské Fatimy 13. května 2010 Svatý otec Benedikt XVI. řekl: „Vyzývám všechny, aby osobně obnovili své zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie a naplnili ve svém životě tento akt zasvěcení, neboť stále více odpovídá Boží vůli a duchu dětské služby a zbožného následování nebeské Královny.“

Cesta k zasvěcení světa papežem

K hlavním prosbám Panny Marie při šesti zjeveních ve Fatimě od 13. května do 13. října 1917 a pak sestře Lucii v Tuy v provincii Pontevedra patří kromě každodenní modlitby růžence a slavení pěti prvních sobot v měsíci také zasvěcení světa a Ruska jejímu Neposkvrněnému Srdci.

■ 13. července 1917: Matka Boží řekla dětem Lucii, Hyacintě a Františkovi: „Aby se tomu zabránilo (válce, hladu, pronásledování Církve a Svatého otce), žádám zasvěcení světa a Ruska mému Neposkvrněnému Srdci a smírná svatá přijímání o prvních sobotách. Viděli jste peklo, kam přicházejí nešťastné duše. Aby byly zachráněny, žádá Bůh, aby úcta k mému Neposkvrněnému Srdci našla pevné místo ve světě. Jestliže uskutečníte, co vám řeknu, bude mnoho duší zachráněno a budete mít mír.“

Panna Maria to myslí vážně

■ 13. června 1929: Sestra Lucie obdržela v Tuy vidění Nejsvětější Trojice a Matky Boží Fatimské: „Naše milá Paní mi řekla: »Nastal čas, kdy Bůh žádá, aby Svatý otec ve spojení se všemi biskupy zasvětil svět a Rusko mému Neposkvrněnému Srdci, slibuje přitom, že vás skrze tento prostředek zachrání.«“

■ 29. května 1930: Sestra Lucie píše P. Josému Gonçalvesovi TJ: „Jestliže se nemýlím, slibuje Bůh, že ukončí pronásledování v Rusku, jestliže Svatý otec bude ochoten vykonat slavnostní a veřejný akt pokání a zasvěcení Ruska Neposkvrněnému Srdci Panny Marie a když Jehu Svatost slíbí, že po skončení tohoto pronásledování uzná a doporučí dříve požadovanou smírnou pobožnost o prvních sobotách.“ Tuto prosbu zaslal biskup z Leirie r. 1937 Sv. otci Piu XI.

Fatimské děti: Hyacinta, Lucie a František

■ 19. března 1939: Sestra Lucie píše P. Apariciovi TJ: „Od konání těchto pobožností spojených se zasvěcením Neposkvrněnému Srdci závisí válka nebo mír ve světě. Proto velice toužím po jejich rozšíření, zvláště proto, že je to vůle našeho dobrého Boha a naší nebeské Matky.“

■ 21. února 1940: Sestra Lucie píše P. Apariciovi TJ: „Skrze našeho Pána a skrze pana biskupa v Leirii jsem informována o všem, co bylo vykonáno pro záchranu Ruska a pro zasvěcení Neposkvrněnému Srdci, které má být uskutečněno. Proto je mi velmi líto, že přes milostiplné pobídky Ducha Svatého toto zasvěcení nebylo ještě vykonáno. Také náš Pán si na to stěžuje! Pro toto zasvěcení chtěl obměkčit svou spravedlnost a uchránit svět od trestu války. Je to proto vůle našeho Pána, aby byla u Svatého stolce obnovena prosba o zasvěcení Neposkvrněnému Srdci. Válka skončí teprve tehdy, až krev mučedníků, která je prolévána, postačí na obměkčení Boží Spravedlnosti, pokud nebude proveden tento úkon zasvěcení, který zajistí mír.“

■ 2. prosince 1940: Sestra Lucie píše papeži Piu XII.: „Svatý otče, vzhledem k zasvěcení portugalského národa Neposkvrněnému Srdci Panny Ma-

rie, které provedli nejdůstojnější biskupové Portugalska (13. května 1931), slibuje náš Pán zvláštní ochranu naší vlasti během války jako důkaz milosti, kterou by

Služebnice Boží sestra Lucie z Fatimy, řeholním jménem Marie od Bolestné Matky. Beatifikační proces byl zahájen 2. února 2008.

udělal i jiným národům, kdyby se zasvětily Neposkvrněnému Srdci Panny Marie jako Portugalsko.“

■ 31. října 1942: První rozhlasové poselství Pia XII. Portugalsku spolu se zászvětnou modlitbou.

■ 8. prosince 1942: Oficiální a slavnostní zasvěcení lidského rodu Neposkvrněnému Srdci Panny Marie papežem Piem XII. u Svatého Petra. Od té doby se dramaticky mění válečná situace. Je zastaven zdánlivě nezadržitelný postup Hitlera. Následují jeho porážky právě o velkých mariánských svátcích. (Nebylo však zasvěceno Rusko.)

Fatimská zjevení byla oficiálně uznána teprve roku 1931, 14 let po velkém slunečním zázraku, který vidělo 70 000 lidí. Teprve v roce 1941 byla dána ve známost varování Panny Marie z Fatimy. Bombardování, bída, miliony mrtvých, to všechno nemuselo být, kdybychom byli uposlechlí hlasu Panny Marie.

Stručně k průběhu 2. světové války:

8. prosince 1941: vstup Ameriky do války s Japonskem.

31. října 1942: papež koná zasvěcení světa, jak to žádá Lucie.

RETUŠOVANÝ KŘÍŽ

V Garmisch-Partenkirchenu přenocuje ročně 3000 muslimských turistů. Na jiných podobných místech je však jejich počet desetkrát vyšší. Na hlavní atrakci, jakou je Zugspitze, je postaven kříž, který údajně muslimům vadí. Proto byl na propagačních materiálech vyretušován. Kříž je vysoký 4,88 m, byl postaven v roce 1851 a na přelomu století byl renovován za 15 000 €.

ATEISTÉ VE SVĚTĚ

Na seznamu zemí s vysokým počtem ateistů stojí na prvním místě Čína (47%), Japonsko (31%) a Česko (30%). Průzkum provedl Gallupův ústav v 57 zemích světa, ve kterých žije 70 % světového obyvatelstva. Postoj k náboženství souvisí také s vyšší příjmu. Čím jsou lidé bohatší, tím méně se hlásí k nějakému náboženství.

Kath-net

► Je to den rozhodující bitvy u El Alamein (velký zvrat v průběhu války).

8. listopadu 1942: vylodění Američanů v severní Africe.

8. prosince 1942: počátek zvratu u Stalingradu.

2. únor 1943: porážka generála Pauluse u Stalingradu.

13. května 1943: kapitulace Německa v Africe.

15. srpna 1943: osvobození Sicílie.

8. září 1943: kapitulace Itálie.

13. května 1944: konec války na Krymu.

15. srpna 1944: invaze spojenců u Toulonu.

12. září 1944: překročení hranic Německé říše armáda spojenců.

8. května 1945: kapitulace Německa.

15. srpna 1945: oznámení kapitulace Japonska.

13. května 2010 řekl Benedikt XVI. ve Fatimě: „Skrze lidskou rodinu, připravenou obětovat svá nejposvátnější pouta na oltáři chamtivého egoismu nacionalistických, rasových, ideologických, skupinových a individuálních zájmů, přišla z nebe naše blahoslavená Matka, aby nabídla těm, kteří se jí svěří, že vloží do jejich srdce Lásku Boží, která plane v jejím srdci. Tehdy byli jenom tři a jejich životní příklad se rozšířil a rozmnožil, zejména při procesích putující Panny Marie, v nespočetných skupinách lidí na celém povrchu země, kteří se věnují bratrské solidaritě. Kéž těchto sedm let, která nás dělí od stého výročí zjevení, urychlí předpovídané vítězství Neposkvrněného Srdce Mariina ke slávě Nejsvětější Trojice.“

Vzhledem k tomu, jak se svět stále více noří do materialismu, egoismu a hédonismu, prosme Svátého otce, aby v rámci Roku víry obnovil zasvěcení lidstva a Ruska Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Kéž by to bylo mariánské vyvrcholení Roku víry.

*Kirche heute 8+9/2012
Překlad -lš-*

V roce 1942 prohlásil Hitler ve společnosti svých nejbližších spolupracovníků zcela otevřeně: „Když jsem měl třináct, čtrnáct, patnáct let, nevěřil jsem již v nic, ostatně nikdo z mých kolegů nevěřil v takzvané přijímání, kromě několika úplně hloupých primusů. Jenomže tehdy jsem neměl to přesvědčení, že je třeba všechno vyhodit do povětří!“

Vůdci NSDAP hledali vzor pro boj s katolicismem v nedávné minulosti Německa, v Bismarckově kulturním boji. Přitom prohlašovali, že budou ve svém boji ještě důslednější než „železný kancléř“.

Ze zpráv H. Rauschninga, Hitlerova blízkého spolupracovníka, víme, že vůdce III. říše vytýkal Bismarckovi, že se pokoušel vyjít s katolicismem pomocí paragrafů pruského čteníka. Jak prohlašoval führer – abychom jim sáhli na kůži, musíme využívat zesměšňování a zohyzdní v očích mládeže a lidu.

Během jednoho rozhovoru se svými blízkými spolupracovníky Hitler upřímně přiznal: „Křesťanství je největším neštěstím lidstva. Bolševismus je nemanželské dítě křesťanství. Oba jsou dílem židů. Ve věci křesťanství je v otázce náboženství celý svět oklamán.“

Nepřátelský postoj ke křesťanství objasnil také Hitlerův hlavní ideolog národního socialismu, Alfred Rosenberg. Jeho kniha *Mýtus XX. století* patřila vedle *Mein Kampf* k povinné četbě všech členů NSDAP a po roce 1933 se stala jedním z kompendií Třetí říše.

Na stránkách této knihy Rosenberg napsal: „Věra utváří člověka... Ovšem seversko-evropské náboženství také hlásá, že člověk utváří svou věru, druh a obsah své víry.“ Hlavní ideolog pak požaduje vytvoření „německé národní církve“, která se má stát „strážcem národní hrdosti“ a „německého křesťanství“. Interpretoval po svém i osobu Ježíše: „Ježíš se nám dnes jeví jako

Nacismus a křesťanství

sebevědomý učitel. Pro Germány má význam jeho život, nikoliv jeho smrt, kterou oslavují ve Středomoří.“

Hitler se již v mládí zahloubal do četby autorů, kteří působili v Rakousku na přelomu 19. a 20. století jako „ariosofové“, kteří spojovali pangermánskou mytologii s okultismem a theosofií a gnózi. V knížkách Guida von Lista nebo Jörga Lanze von Liebensfels (cisterciák vyloučený z řádu pro homosexualitu) četl Hitler o dávné árijsko-germánské civilizaci, kterou údajně zničila katolická církev evangelizací Germánů, o uchvacujícím náboženství Wotana, které uchovává svá tajemství v tzv. svastice. To všechno je prý možno znovu získat zpět, ale je třeba zničit katolickou církev a pak i nižší rasy, tvrdili tvůrci okultistické verze rasismu. Tak bude možný návrat k „árijské sexuální morálce“. Liebensfels vyzýval k vytváření zvláštních eugenických klášterů, kde budou „árijské chovné samce“ dbát o zachování čisté árijské krve.

Po roce 1933 se tyto ideje staly německou oficiální politikou a Himmler podle Liebensfelsových nápadů zřídil tzv. „Lebensborn“ (domy rozkoše) pro rasově vybrané důstojníky SS. Hitler byl fascinován okultismem, gnózi a orientálními filozofiemi. V roce 1938 organizoval Himmler výpravu do Tibetu, aby se seznámil s „myšlenkovým dědictvím“ dalajlámy, a hledal v Himalájích „zahynulé původní árije“. Oddíly SS měly být kovárnou „panské rasy“. Him-

Hitlerova mládež

mmler zavedl o jarní rovnodennosti „svátek života“ a o podzimní rovnodennosti „svátek padlých hrdinů“. Okultista Karl Wiligut, člen „Ordo Novi Templi“, hledal pro Himmlera nejvhodnější místa pro školení SS, která se vyznačovala jako „centra energie“. V Hitlerově bunkru byly nalezeny okultní spisy opatřené jeho exlibris.

Adolf Hitler během svého projevu v Reichstagu 11. prosince 1941. O necelý rok později dochází ke zvratu v průběhu 2. světové války

Jediná povolená organizace mládeže Hitlerjugend zpívala v jedné své písni:

Jsme Hitlerova radostná mládež. Nepotřebujeme křesťanské ctnosti. Naším vůdcem je totiž Adolf Hitler, on je náš Vykupitel a Prostředník.

Jako reakce na encykliku *Mit brennender Sorge* začaly se objevovat náhle v německém tisku zprávy o pohlavních zneužitích u katolických duchovních a „otřesná svědectví“ osob, které si po několika desítkách let vzpomněly na obtěžování v raném mládí. Podobný charakter měla obvinění o „devizových zločinech“. Tak byly označeny sbírky na podporu misí na jiných kontinentech.

Hitler vyčkával s úderem proti katolické církvi na své konečné vítězství. Ale již mezi roky 1939–1945 na zabraném území Polska byla vyvražděna třetina katolických kněží, kteří zde před vypuknutím války působili. Byli buď zastřeleni, nebo se ztratili v koncentračních táborech.

*Milujcie się 3/2012 (kráceno)
Překlad -lš-*

Pochází z jedné obce v Münsterlandu. Ale protože zde v 30. letech byl nadbytek kněží, rozhodl se odejít do Budyšina do diaspory. V tamním domě přijal 1. srpna 1937 kněžské svěcení a stal se kaplanem v Hubertusburgu v kraji Lipsko.

Pro svou sebevědomou práci mezi katolickou mládeží se ocitl se na mušce nacistických slídilů, kteří mu odebrali řídičský průkaz. Protože se staral také o Poláky na nucených pracích, byl nakonec v říjnu 1940 zatčen a po pěti měsících se ocitl v koncentračním táboře v Dachau. Ve svých aktech, která se mu náhodou dostala do rukou, si mohl přečíst hlavní důvod svého zatčení: „Scheipers je fanatický zastánce katolické církve, a proto by mohl vnášet neklid mezi obyvatele.“

Letecký pohled na komplex koncentračního tábora Dachau

Jako kněz byl transportován do Dachau spolu s kriminálníky. Při transportu jeden z nich poznamenal: „Zpívali falešně z kazatelny?“ Jako vězeň 24255 prožíval Scheipers peklo. Velitel tábora uvítal nové příchozí slovy: „Jste bezectní, bezbranní a bezprávní. Zde můžete pracovat nebo chcípnout.“

Jako mnoho zajatých katolických kněží dřel Scheipers na poli a dostával k jídlu převážně vodnatou polévku – jednalo se prý o „lehkou zahradní práci“, zdůvodňovali nacisté nedostačnou stravu. Kdo nedrží krok, dostane výprask, je pověšen za paže nebo polit ledovou vodou. Mnozí umírají. „Člověk mohl jen proklínat, nebo se modlit,“ vzpomíná Scheipers. Nebo jak to vyjádřil jeden jeho spoluvě-

„Měl jsem tisíc andělů strážných“

Kněz dvou německých diktatur Hermann Scheipers

Asi polovinu svého života a dvě třetiny svého kněžství strávil pod dvěma německými diktaturami. Začátkem srpna slavil své 99. narozeniny a 75. výročí svého kněžského svěcení.

zeň: „Zde se staneš buďto zločincem, nebo svatým.“

Roku 1942 po jednom záchvatu slabosti stojí krátce před likvidací. Jeho sestra (byli dvojčata, zemřela v roce 2007) je-la s otcem do Berlína k říšskému bezpečnostnímu hejtmanovi a dostala se až k vedoucímu kněžského oddělení. „V Münsterlandu se mezi lidmi vykládá, že v Dachau jsou kněží posíláni do plynu,“ řekla důstojníkovi. To souhlasilo. „Byl bych č. 337,“ ví Scheipers. Ale nacisté nechtěli být obtíženi takovými veřejnými žalobami, a tak dostala Anna již za několik dní zprávu, že bratrovi se daří dobře. A popravy kněží byly od té doby zastaveny.

Při tolikerém ohrožení si je Scheipers jist zvláštní Boží ochranou. „Tuto blízkost jsem mohl velmi často pocítit.“ Nezapomenutelné bylo, jak mu jeden kněz před transportem smrti dal svou porci chleba. „Kdykoliv při mši lámu chléb, vzpomenu si na to.“

Útěk během transportu smrti

V dubnu 1945 se tábor v Dachau likviduje. 7000 vězňů a mezi nimi Scheipers táhne směrem na Starnberg. Aby „pochod smr-

P. Hermann Scheipers se svým vězenským číslem z Dachau

ti“ nebudil pozdvižení, klušou jen v noci, přes den odpočívají v lese. „I dozorcí musí někdy spát,“ myslí si Scheipers a využije příležitosti. Dá se na útěk. Jeden hlídač po něm dvakrát vystřelí, ale netrefí se. Budí psůvoda. Ale ten je unaven a odpoví: „Polib mi...“ „Götzův citát mi zachránil život,“ vzpomíná kněz a usměje se.

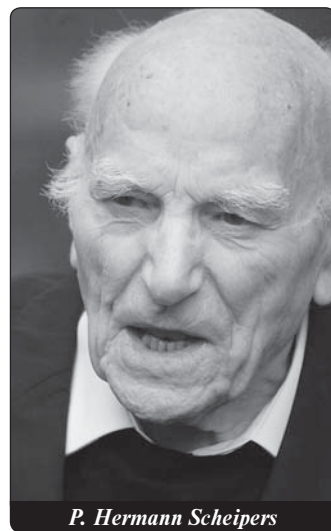
Vydá se do své münsterské vlasti a přijme místo kaplana v Gronau. Je však knězem diecéze Drážďany-Míšeň. A ví, že v obcích v Sasku je mnoho vyhnanců. Rozhodne se tedy jít na Východ.

Po působení v několika obcích nastoupí Scheipers r. 1952 ve Wilsdurffu, západně od Drážďan. Zde vzniká jeden z prvních katolických kostelů v NDR. Také v Mariä Himmelfahrt v Schirgiswalde nedaleko Budyšina, kde Scheipers působil od r. 1960 až do důchodu v r. 1983, musí postavit kostel, ovšem s použitím „dábelské lsti“, jak vzpomíná.

Stále se musí bránit proti šikaně

Velká farnost potřebuje „kapli Svatého Kříže“ jako druhé bohoslužebné místo. Ale v NDR je nedostatek materiálu a stavba může pokračovat jen díky tomu, že farníci, tu ten, tu zas onen, umí něco „zorganizovat“. Když se např. někdo doví, že některému podniku bude dodáno větší množství cementu, vypraví se tam v noci a „převédu“ něco na stavbu kaple. Vzácný materiál je však volně uložen a musí se nejdříve „napytlovat“ do přinesených obalů. „Stál jsem v cementu až po břicho,“ vypravuje Scheipers.

Úřady chtějí jednoho dne stavbu zastavit. Je prý příliš velká. Je možno povolit kapli jen

P. Hermann Scheipers

jako márnici. Zde se budou od-bývat jen pohřby, žádné jiné bohoslužby. Scheipers však dokáže tuto šikanu odrazit s poukazem na ústavu NDR. Zde je potvrzena odluka církve od státu. Stát spravuje svoje záležitosti a církev také svoje. To souhlasí.

Vyhledávaný svědek doma i v zahraničí

Když umírali jeho rodiče, nesměl je navštívit. Ani na pohřeb ho na Západ nepustili. Scheipers protestuje po svém: Od té doby nechodil k volbám. Když mohl nahlédnout po převratu do svých spisů, zažil šok: Bylo na něho nasazeno 15 špiclů. Stálo zde také, že mu hrozil proces pro řeči nepřátelské státu. „Ze stejného důvodu jako v Dachau.“

Svůj důchod prožívá v Münsterlandu, posledních 20 let v Ochtrup. Odtud se vydává na cesty, aby jako svědek doby líčil svoje zkušenosti v Německu, Francii, Holandsku, před třemi roky v USA a loni ve Španělsku.

„Měl jsem ve svém životě tisíc andělů strážných,“ říká přitom, „a stále znovu prožívám, že Bůh měl vždy ve hře své prsty.“

Der Sonntag 31/2012, kna/vbp

Překlad -lš-

Od doby, kdy Rolf Hochhuth uveřejnil svou hru *Náměstek*, ve které činí papeže Pia XII. spoludopovědným za smrt Židů pod Hitlerem, vytvořilo se přesvědčení, že katolická církev mlčela k ideologii a zločinům nacistů a byla nečinná ve věci záchranu Židů. Na dokumenty, které hovoří proti tomuto tvrzení, se nebere ohled.

Jen v letech 1933–1939 podal Vatikán Hitlerovi 55 protestních not. Již v první z 1. dubna 1933 protestoval Svatý stolec proti antižidovskému bojkotu v Německu. Na 45 z těchto 55 protestních not Hitler vůbec neodpověděl.

Kardinál Eugenio Pacelli, vatikánský nuncius v Německu, se podílel na zpracování encykliky *Vigilanti Cura* (Mit brennender Sorge) papeže Pia XI. v roce 1937. Tato encyklika jednoznačně odsoudila rasistický kult a ideologii „Krev a půda“. Encyklika byla přečtena ze všech kazatelen při bohoslužbách 21. března 1937. Již 22. března vyšel ve *Völkischer Beobachter* článek proti *Bohu Židů a jeho náměstku v Římě*. Z této reakce je zřejmé, jak nacisté tuto encykliku pochopili.

Pius XI. dal 19. června 1937 na index antisemitskou knihu *Il razzismo* G. Cogniho a zakázal antisemitismus v jezuitské revui *La Civiltà Cattolica*. Před Hitlerovou návštěvou v Římě byla uzavřena vatikánská muzea a papež zakázal vyvěšovat vlajky na kostelích. 6. září 1938 řekl papež belgickým poutníkům: *Věřící se nemohou podílet na antisemitismu... Antisemitismu se účastnit není možno. V duchovním smyslu jsme semité*. O tomto projevu referovaly dva belgické listy.

Po říšském nočním pogromu 9.–10. listopadu 1938 odsoudili kardinálové van Roey v Belgii, Verdier v Paříži, Schuster v Miláně a Faulhaber v Mnichově rasismus a výtržnosti. Na papežův pokyn poskytl kardinál Faulhaber mnichovskému vrchnímu

rabinovi nákladní auto na záchranu svitků tóry před zbořením synagogy.

Pius XI. prosil 14. ledna 1939 všechny akreditované vyslance u Svatého stolce, aby opatřili víza do svých zemí všem obětem rasového pronásledování. Brazílie reagovala pozitivně. 10. února 1939 papež zemřel. Židovský tisk a osobnosti jako Léon Blum a Bernard Joseph ho hodnotily jako odvážného bojovníka proti rasové nenávisti a jako papeže, který se v dlouhých dějinách církve nejvíce zasadil za soukromce prvního papeže, Petra.

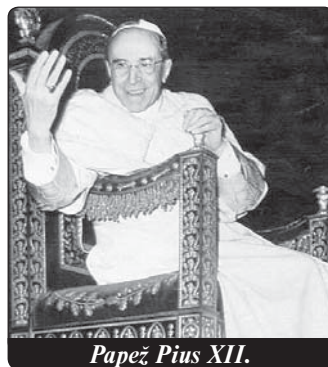
Jeho nástupcem byl zvolen Eugenio Pacelli. Jako papežský nuncius v Německu měl mezi roky 1917 a 1929 celkem 44 projevů, z nichž 40 odsuzovalo Hitlera a národní socialisty. Po jeho volbě ho uvítal mezinárodní tisk jako odpůrce rasové nenávisti a předního bojovníka za lidská práva.

Židé v Itálii

Pius XII. si tuto chválu plně zasloužil a aktivně se zasazoval za pronásledované Židy. V Římě jich žilo v roce 1943 asi 9600, mezi nimi 1500 těch, kteří přišli ze zemí obsazených nacisty. V říjnu 1943 začala německá policie vyhledávat v Římě Židy. Zatkli jich 1259. Všechny ostatní ukryli a zachránili katolíci. Římský vrchní rabin Zolli o tom napsal: „Svatý otec poslal ručně psaný list biskupům a dal jim pokyn, aby v klášterních klauzurách a konviktech zřídili úkryty

Papež pro Židy

pro Židy... Zástup kněží pracoval ve velkých i malých městech a zajišťoval pronásledovaným chléb a pasy. Řádové sestry přicházely do polních kuchyní, aby mohly poskytnout uprchlícím pohostinství. Představení klášterů vycházeli v noci, aby zadrželi německé vojáky, kteří vyhledávali oběti... Všichni následovali Pia XII. v jeho bliženské lásce, která se nebála smrti.“

Papež Pius XII.

Historik Renzo Felice zveřejnil seznam 155 klášterů, které poskytly azyl asi 5 000 Židům, dokud byl Řím obsazen Němci. „Jednou našlo více než 3000 Židů útočiště v letní rezidenci Castel Gandolfo, 60 jich žilo devět měsíců v jezuitské univerzitě Gregoriana a někteří spali ve sklepě Papežského biblického institutu, jehož rektorem byl Augustin Bea, pozdější kardinál.“

Také jiní vatikánští preláti pomáhali pronásledovaným Židům. Jeden stíhaný válečný zajatec referoval: „Vedle práce pro Svaté oficium ve Vatikáně měl Mons. O'Flaherty dosti času, aby zorganizoval pobyt pro utečence a úkryty pro aristokra-

ty, Židy a antifašisty, kteří byli v nebezpečí. Většinu rozhovorů uskutečnil Mons. O'Flaherty v kanceláři v přízemí Svatého oficia. Soustředil se na záchranu životů a byl přítom neobyčejně obratný.“

Jako vyjednávač papeže s policií a vojáky působil řádový představený dr. Pankratius Pfeiffer. Podařilo se mu osvobodit z rukou katů mnoho odsouzených k smrti.

Jeden důstojník židovské brigády, který bojoval se Spojenci proti Němcům, napsal do novin izraelských odborů: „Když jsme vstoupili do Říma, vyprávěli nám Židé, kteří přežili teror, s výrazem hluboké úcty: »Jestliže jsme mohli být zachráněni, jestliže ještě v Římě žijí Židé, pak je to jen díky papeži ve Vatikánu. Protože v samotném Vatikánu, v kostelích, klášterech a soukromých domech byli Židé ukryti na jeho výslovný rozkaz.«“

Historici konstatují, že díky pokynům papeže z roku 1942 zachraňovat všemi prostředky spolubližní bylo v Itálii uchráněno před smrtí v plynových komorách 40 000 Židů. Referuje o tom i rabin Zolli. Synovec biskupa Palatucciho, dr. Giovanni Palatucci, a další katolíci zahynuli v německých koncentračních táborech, protože uposlechli papežova příkazu a poskytli přístřeší židovským spoluobčanům.

Arcibiskup Montini, pozdější papež Pavel VI., který byl státním sekretářem ve Vatikánu, obdržel v roce 1955 spolu s 22 dalšími Italy děkovnou medaili od italských Židů. Přijal tuto počtu, ale poukázal na to, že jednal na příkaz Pia XII.

*Prameny: Pinchas E. Lapide, Rom und die Juden, Herder-Verlag, Freiburg 1967
Israel Zolli, Before the Dawn, New York 1954
Renzo Felice, Storia degli ebrei italiani sotto il Fascismo, Torino 1961*

Připravil -lš-

„NÁBOŽENSTVÍ JE NEPŘIJATELNÉ“ (USA)

Jako hlavní příčina útoků moderní sekularizované společnosti na náboženskou svobodu je křesťanská nauka v otázkách rodiny a sexuality. Tato nauka se jeví současné společnosti jako stále méně slučitelná s pojetím základních moderních svobod. Náboženská svoboda se neomezuje na svobodu kultu, nýbrž také na možnosti žít podle svého náboženského přesvědčení. Obamova vláda nutí podnikatele financovat sterilizaci a anti-koncepční prostředky proti jejich náboženskému přesvědčení.

Kath-net

Životopisy osobností, které žily před několika staletími, mohou někomu připadat podobné starozitnosti, která může být drahocenná, ale jinak pro současný život nepoužitelná. Takové příběhy však nejsou návodem k přímému napodobování. Když se seznamujeme např. s osudy svaté Markéty z Cortony, dovídáme se nejen o tom, co konala a prožívala ona, ale seznamujeme se také s tím, jak si počínal ve vztahu k ní sám božský Spasitel. A právě to je pro nás velmi významné a stále nanejvýš aktuální. Ať jsou životní okolnosti, podmínky a prostředí Markéty jakkoliv vzdálené, přesvědčuje nás její příběh o stále trvajících lásce, milosrdenství, trpělivosti, dobrotě i náročnosti, s jakou se i k nám obrací tentýž Pán, který oslovil z kříže svého kajícího spolupřítele v hodině své smrti a ujistil ho, že ho přijímá k sobě do ráje. To jsou skutečnosti, jejichž poznání tak velice a přímo tragicky schází dnešním lidem. Jak nešťastní jsou všichni, kteří nevědí nic o dobrotivém Bohu, pro něhož byla jeho láska jediným motivem, že vystoupil se sebe a dal nám bytí, abychom měli účast na jeho lásce.

Neboť všechno, co se týká vzájemné lásky mezi mužem a ženou a plozením nového života, představuje svrchovaný Boží dar, nejvyšší obraz a podobnost Boží lásky a jeho vnitřního života v Trojici. Pokud si lidská dvojice počíná tak, jak jí Bůh svěřil obraz svého života, stane se jí soužití také pramenem nevýslovné tělesné i duševní blaženosti.

Ani mnozí křesťané si nejsou vědomi, jak nesmírně dobrý, moudrý, přející a milující je Otec, který jen ze své lásky nám ukládá: „Nezabiješ!“ – „Nesemilníš!“ – „Co Bůh spojil, člověk nerozlučuje!“

Samozřejmě, že dar takového povznesení a obšťastnění lidských tvorů se musel stát předmětem svrchované závislosti a nenávisti odvěkého Božího protivníka. Jako zapřísáhlý ne-

Na slovíčko

přítel člověka v ničem tak neuplatnil svou zlobu, povahu a přirozenost lháře jako právě v tom, co on podvodně nabízí a podstrkuje lidem jakožto lásku. Tyto lidské hříchy dokázal lidem učinit proto tak žádoucími a vztouženými, protože zrůdným a zvráceným způsobem deformují a znesvěčují to nejsvětější a urážejí Boha Lásku v tom, co vyplývá z jeho podstaty. Žádné hříchy tak nedeformují a nezotročují lidskou přirozenost a lidské smýšlení jako hříchy spočívající ve svévolném zneužívání pohlavního pudu. Nejmarkantnějším dokladem této deformace lidského smýšlení i citění jsou miliony nevinných nenarozených životů obětovaných na oltáři lidského sobectví a pohlavní nevázanosti.

Lidé i v minulosti vždy hřešili, smilnili, byli nevěrní i zvrácení, ale zachovávali i při tom určitou „kulturu“. Hřešili, ale byli si přítomni vědomi, že se dopouštějí něčeho, co je zlé a zakázané,

a raději se se svým hříchem tajili. Nikdy však nechodili se svou hříšností na odív a nikdy se nedovolávali dokonce jako svého práva dopouštět se neřestí. Odkud se dnes vzaly tyto způsoby?

Panna Maria mluvila ve Fatimě o tom, že po odmítnutí zasvěcení se budou z Ruska šířit do celého světa bludy. Tím největším bludem je sám export ducha revoluce. To odtud se šíří ona revoluční pýcha, zpučnost a drzost, sebepovyšování, odhazování a pohrdání vším, co je svaté a co zasluhuje úctu. To je výzva ke kácení trnů, Boží trůn nevyjímá. Právě v šedesátých letech, kdy se očekávaly optimistické výsledky našeho otevření světu, kdy se zdálo, že už není třeba odsuzovat ideologii a plody bolševismu, vzpomněli si Satanovi náhončí, že nezbořili ještě jeden trůn, a to je Boží i přirozený mravní zákon, že dosud nezlikvidovali všechna tabu, která po tisíciletí střežila, co je v lidské přirozenosti posvátné. Co se

nepodařilo Leninově krvavé revoluci, to nekrvavým způsobem opanovalo svět. V oné době, kdy jsme u nás byli opojeni chimérou socialismu s lidskou tváří, ovládl západní společnost ničím nespoutaný sex a zobecnělo uzákonění bolševického vynálezu v eufemistickém obalu „umělé přerušování těhotenství“.

Je zajímavé, jak česká elita a kulturní avantgarda od samotného počátku sympatizovala s bolševickou revolucí. Pro zemi s oblíbeným oslavováním „husitské revoluce“ a svévolného a revolučního řešení vztahu k Bohu byl sovětský příklad povzbuzujícím a lákavým podnětem. Ve smýšlení poznamenaném liberalismem a protestantismem nacházel marxismus úrodnou půdu. České země a luteránské Prusko se staly nejzápadnějším výběžkem a nejvěrnějším spojencem Velkého bratra z Východu. (Rok po válce se v prvních volbách zcela svobodně více než 40 % Čechů dovolávalo komunistické vlády.) Dnes figurují tyto země v celosvětovém měřítku na čelných místech v počtu bezvěrců. Jejich počet v celé kdysi křesťanské Evropě v posledních čtyřiceti letech trvale vzrůstá a i u samotných věřících se vztah ke Kristu povážlivě zhoršil. U nás jsme v odstraňování křížů předběhli Evropu o půl století. Výsostné znamení Boží lásky je pro bezvěrce pohoršením a pro muslimy dokonce rouháním. Proto raději odstraníme kříže z veřejnosti a vyretušujeme jeho obraz na propagačním prospektu, abychom jeho odpůrci neprovokovali.

Co si však počneme bez Boží lásky? „Kdo mě zapře před lidmi, toho zapřu Já před svým Otcem.“ „Není jiného znamení, ve kterém bychom mohli být spaseni.“ S křížem v ruce přicházeli svatí misionáři k pohanům a nevěřícím, aby je získali pro Ježíše Krista, a necouvali, ani když si tím vysloužili mučednickou smrt. Jak chceme šířit jeho království, když vlastně sami od sebe vyklízíme pozice?

-/š-

OSLAVY 100. VÝROČÍ KORUNOVACI SOCHY PANNY MARIE NA SVATÉM HOSTÝNĚ

V sobotu 18. srpna 2012 se rozezněly nově instalované svatohostýnské zvony, aby svolaly zástupy poutníků k nejsvětější oběti přinášené na poděkování Bohu u příležitosti 100. výročí korunovace sochy Panny Marie na Svatém Hostýně. Význam výročí vyjadřovala účast biskupů z Polska a Slovenska, přítomnost významných osobností veřejného života a početné zástupy poutníků. Za doprovodu pětisetčlenného pěveckého sboru tak vrcholily týdenní oslavy, které připomněly bohatou historii nejvýznamnějšího poutního místa Moravy. -red-

Pondělí 3. 9. 2012: 6:05 Byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou **6:35** Zpravodajské Noeviny: 28. 8. 2012 **6:50** Bazilika Navštívení Panny Marie ve Frýdku **7:25** Jezuité o: Svátost smíření **7:45** Přejeme si... **8:00** Post Scriptum z oslav korunovace sochy Panny Marie na Svatém Hostýně **8:20** Z kraje pod Buchlovem: Pohádky a pověsti **9:20** Charita Ostrava a Hospic sv. Lukáše **9:30** Slovenští redemptoristé v Rumunsku **9:45** Poselství svatých: Matka Tereza **10:00** Danažský dar: divadelní spolek Hrozen **10:35** Léta letí k andělům (32. díl): Jiří Strach **10:55** Noekreace aneb Vandrování (146. díl) **11:05** Nevybroušené diamanty **11:40** Sedmihlášky (67. díl) **11:45** OVCE.sk: Devěadesiatdevát **11:50** OVCE.sk: Korunka krásy **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Hrajeme pro hřiště **13:15** Patagonie: Misionářský sen **13:30** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2011, 1. díl **14:35** Děti ulice **14:50** Krkonošský národní park (5. díl) **15:15** Noční univerzita – Hospice a umění doprovázet (3. díl): Syndrom vyhoření a eutanazie – MUDr. Marie Svatošová **16:00** Hornolidečko – Leskovec **16:10** Godzone magazín [P] **16:40** Exit 316 MISE: Každý z jiné planety **17:00** NOEparáda band (180. díl) [L] **18:00** Noeland (24. díl) **18:25** Sedmihlášky (67. díl) **18:30** OVCE.sk: Pomsta **18:40** Mnišství – příběhy lidí a pouští: Mezi bláznovstvím a svatostí **19:30** Karelia – jeden den **19:40** Přejeme si... **20:00** V tieni času **20:45** Dotek naděje **21:00** Na koberečku (14. díl) **21:10** Ars Vaticana (13. díl) **21:20** Hudební magazín Mezi pražci **22:00** 22 hláv **22:45** Prof. Petr Pířha – Příprava na Cyrilometodějské výročí **23:50** Noekreace aneb Vandrování (146. díl) **0:05** Cvrlikání: Pavel Helan a Petr Bende **1:15** Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 4. 9. 2012: 6:05 Slavnostní koncert ke 100. výročí založení školy **7:15** Byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou **7:45** Léta letí k andělům (32. díl): Jiří Strach **8:05** Dům holubí **8:25** miNiDIZO **8:40** Frano z Malesie **9:05** Alžběta – jedna z nás **10:00** Budu pomáhat: Máme otevřeno? **10:10** Poselství svatých: Matka Tereza **10:20** Hornolidečko – Leskovec **10:30** Prof. Petr Pířha – Příprava na Cyrilometodějské výročí **11:40** Sedmihlášky (67. díl) **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Platinové písničky (19. díl): Dechovka **12:40** Ars Vaticana (13. díl) **12:50** Děti ulice **13:10**

LITURGICKÁ ČTENÍ – dokončení ze str. 3

nejedí, dokud se celí neopláchnou; a je mnoho jiného, co přejali a čeho se drží: omývání pohárů, džbánů, měděných nádob a lehátek. Proto se ho farizeové a učitelé Zákona ptali: „Proč se tvoji učedníci nechovají podle podání předků, ale jedí obřadně nečistými rukama?“ Odpověděl jim: „Pokrytci! Dobře to o vás předpověděl Izaiáš, jak je psáno: »Tento lid mě uctívá rty, ale jejich srdce je daleko ode mě. Nadarmo mě však uctívají, když učí naukám, které jsou lidskými ustanoveními.« Opuštěli jste příkázání Boží a držíte se podání lidského.“ Ježíš zase k sobě přivolal zástup a řekl jim: „Slyšte mě, všichni, a pochopte! Člověka nemůže poskvrnit nic, co do něho vchází zvenčí, ale co vychází z člověka, to ho poskvrňuje. Z nitra totiž, ze srdce lidí, vycházejí špatné myšlenky, smilství, krádeže, vraždy, cizoložství, lakota, zloba, lest, prostopášnost, závist, urážky, pýcha, nerozumnost. Všechno to zlé vychází z nitra a člověka poskvrňuje.“

Pražská Loreta **13:40** Jezuité o: Svátost smíření **14:00** Outdoor Films (6. díl) **15:35** Vladačka **16:00** Hornolidečko – Leskovec **16:10** Přejeme si... **16:25** Dobro ako princíp svetla a pravdy **16:50** Cesta k andělům (63. díl): Lucie Výborná **17:40** Gospeľový sborník **17:50** Noekreace aneb Vandrování (146. díl) **18:00** Noeland (24. díl) **18:25** Sedmihlášky (67. díl) **18:30** OVCE.sk: Ogrgeľ **18:35** Hermie a potopa **19:15** Cestou necestou krajšími obcami Žilinského kraja [P] **19:40** Zpravodajské Noeviny: 4. 9. 2012 [P] **20:00** Restituční polemika [L] **21:10** Exit 316 MISE: Každý z jiné planety **21:30** O létajícím farári **21:40** Zpravodajské Noeviny: 4. 9. 2012 **22:00** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2011, 1. díl **23:00** Přejeme si... **23:15** Post Scriptum z oslav korunovace sochy Panny Marie na Svatém Hostýně **23:35** Berú nás **0:05** U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (39. díl): PhDr. Pavel Popelka, CSc. **1:05** Poslech Radia Proglas [L].

Středa 5. 9. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 4. 9. 2012 **6:20** Noční univerzita – Hospice a umění doprovázet (3. díl): Syndrom vyhoření a eutanazie – MUDr. Marie Svatošová **7:00** Noekreace aneb Vandrování (146. díl) **7:10** Tasovický Mojžiš: Klement Maria Hofbauer **8:00** Splněný sen **8:10** Salesiánská evangelizace **8:40** Transport **9:20** Pro vita mundi (2. díl): Leo Židek **10:15** Ars Vaticana (13. díl) **10:30** Generální audience Benedikta XVI. [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **13:00** V tieni času **13:45** Dotek naděje **14:00** Hudební magazín Mezi pražci **14:35** Broumovsko **14:50** Na koberečku (14. díl) **15:00** Poselství svatých: Matka Tereza **15:10** Nevybroušené diamanty **15:40** Zpravodajské Noeviny: 4. 9. 2012 **16:05** Exit 316 MISE: Někdo mě slyší [P] **16:30** Godzone magazín **17:00** V posteli POD NEBESY V. (3. díl) **18:00** Byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou **18:30** Ovce.sk: Korunka krásy **18:40** Sedmihlášky (67. díl) **18:45** Starý židovský hřbitov v Praze **19:15** Vít Kašpařík, koncovky, fujarky, grumle a jiné hudební nástroje **19:40** Přejeme si... [P] **20:00** P. Vojtěch Kodet – Marnotratný Otec [P] **21:30** Bubnování s Čtyřlístkem **21:45** Noekreace aneb Vandrování (146. díl) **22:00** Generální audience papeže Benedikta XVI. **22:30** Z kraje pod Buchlovem: Pohádky a pověsti **23:35** Krkonošský národní park (5. díl) **23:55** Slavnostní koncert ke 100. výročí založení školy **1:00** Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 6. 9. 2012: 6:05 Děti ulice **6:20** Bubnování s Čtyřlístkem **6:35** Z kraje pod Buchlovem: Pohádky a pověsti **7:35** Platinové písničky (19. díl): Dechovka **8:05** Cestou necestou krajšími obcami Žilinského kraja **8:30** Restituční polemika: prof. Jan Sokol, Ph.D., CSc. a doc. PhDr. Mireia Ryšková, Th.D. **9:30** Dobro ako princíp svetla a pravdy **10:00** Kulatý stůl: Sv. Jan Nepomucký a jeho odkaz dnešku **11:25** Přejeme si... **11:40** Sedmihlášky (67. díl) **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Slavnostní koncert ke 100. výročí založení školy **13:10** Frano z Malesie **13:45** Mnišství – příběhy lidí a pouští: Mezi bláznovstvím a svatostí **14:40** Vít Kašpařík, koncovky, fujarky, grumle a jiné hudební nástroje **15:05** Jezuité o: Svátost smíření **15:25** Sedmihlášky (67. díl) **15:30** Noeland (24. díl) **16:00** Zpravodajské Noeviny: 4. 9. 2012 **16:15** Noekreace aneb Vandrování (146. díl) **16:25** Pro vita mundi (2. díl): Leo Židek **17:20** Přejeme si... **17:35** Ars Vaticana (14. díl) [P] **17:50** Hermie a potopa **18:25** Sedmihlášky (67. díl) **18:30** Ovce.sk: Tisíc priateľov **18:40** Cesta k andělům (63. díl): Lucie Výborná **19:30** Budu pomáhat: Múzy dětem [P] **19:40** Zpravodajské Noeviny: 6. 9. 2012 [P] **20:00** Jak potkávat svět [L] **21:25** Putování po evropských kláštřech: Ekumenický ženský klášter v Grandchamp, Švýcarsko **22:05** Post Scriptum s P. Marcelem Puvákem [P] **22:25** Zpravodajské Noeviny: 6. 9. 2012 **22:40** Charita Ostrava a Hospic sv. Lukáše **22:50** NOEparáda band (180. díl) **23:55** Společně na cestě **0:15** Byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou **0:45** Zpravodajské Noeviny: 6. 9. 2012 **1:00** Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 7. 9. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 6. 9. 2012 **6:20** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2011, 1. díl **7:20** Noekreace aneb Vandrování (146. díl) **7:30** NOEparáda band (180. díl) **8:30** Krkonošský národní park (5. díl) **9:00** P. Vojtěch Kodet – Marnotratný Otec **10:30** Na koberečku (14. díl) **10:40**

Dotek naděje 10:55 V tieni času **11:40** Sedmihlášky (67. díl) **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Přejeme si... **12:20** Princ, který si vybral Dona Boska **13:05** Ars Vaticana (14. díl) **13:20** Bubnování s Čtyřlístkem **13:40** Hrajeme pro hřiště **14:55** Z kraje pod Buchlovem: Pohádky a pověsti **16:00** Morava, víno a chirurgie **16:20** Zpravodajské Noeviny: 6. 9. 2012 **16:35** Dobro ako princíp svetla a pravdy **17:00** Restituční polemika **18:05** Dům holubí **18:25** Sedmihlášky (67. díl) **18:30** Ovce.sk: Maškarný ples **18:45** Exit 316 MISE: Někdo mě slyší **19:05** Putování po evropských kláštřech: Ekumenický ženský klášter v Grandchamp, Švýcarsko **19:45** Hornolidečko – Prlov **20:00** Noemova pošta: září [L] **21:40** Poutní místa v Čechách a na Moravě: Velehrad **21:45** Na koberečku (14. díl) **22:00** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Oslovit Zachea **22:30** Přejeme si... **22:45** Cesta k andělům (63. díl): Lucie Výborná **23:35** Vít Kašpařík, koncovky, fujarky, grumle a jiné hudební nástroje **0:05** Tasovický Mojžiš: Klement Maria Hofbauer **0:55** Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 8. 9. 2012: 6:05 Hornolidečko – Prlov **6:15** Post Scriptum s P. Marcelem Puvákem **6:35** Bubnování s Čtyřlístkem **6:50** Poselství svatých: Matka Tereza **7:00** Restituční polemika **8:00** Noeland (24. díl) **8:25** Sedmihlášky (67. díl) **8:30** Hermie a potopa **9:10** NOEparáda band (180. díl) **10:10** V posteli POD NEBESY V. (3. díl) **11:05** Exit 316 MISE: Někdo mě slyší **11:25** Godzone magazín **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] **12:10** Zpravodajské Noeviny: 6. 9. 2012 **12:25** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Oslovit Zachea **12:55** Přejeme si... **13:10** Cestou necestou krajšími obcami Žilinského kraja **13:40** Frano z Malesie **14:05** Noekreace aneb Vandrování (146. díl) **14:15** Platinové písničky (19. díl): Dechovka **14:45** Hornolidečko – Prlov **14:55** Princ, který si vybral Dona Boska **15:40** Jak se natáčela Poslední noc Johanky z Arku **16:00** Ohlédnutí za Jánošíkovými dny v Terchově [P] **18:05** CHKO Lužické hory – Chřibská – Spravedlnost (7. díl) [P] **18:25** Sedmihlášky (67. díl) **18:30** Ovce.sk: Maškarný ples **18:40** Zpravodajské Noeviny: 6. 9. 2012 **18:55** Odkaz předků (3. díl): Ročov **19:10** Šance pro každého a Pohyb pro každého **19:25** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Oslovit Zachea **20:00** Cesta k andělům (65. díl): Táňa Fischerová [P] **20:50** Jezuité o: Mariánská zjevení [P] **21:15** Mnišství – příběhy lidí a pouští: Mezi bláznovstvím a svatostí **22:05** Outdoor Films (6. díl) **23:35** Noční univerzita – Hospice a umění doprovázet (3. díl): Syndrom vyhoření a eutanazie – MUDr. Marie Svatošová **0:20** Trnavská univerzita **0:30** Budu pomáhat: Múzy dětem **0:45** Veneto **1:00** Poslech Radia Proglas [L]

Neděle 9. 9. 2012: 6:15 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Oslovit Zachea **6:40** Dům holubí **7:00** Ars Vaticana (14. díl) **7:10** Nevybroušené diamanty **7:40** Jak potkávat svět **9:05** Dobro ako princíp svetla a pravdy **9:30** Cestou necestou krajšími obcami Žilinského kraja **10:00** Prlovat Svätou zemí **10:05** Odkaz předků (3. díl): Ročov **10:30** Mše svatá z kostela sv. Václava s farností Rožnov pod Radhoštěm [L] **11:35** Na koberečku (14. díl) **11:45** Poselství svatých: Bernadette Soubirous **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] **12:25** Zpravodajské Noeviny: 4. 9. 2012 **12:40** Zpravodajské Noeviny: 6. 9. 2012 **13:00** Platinové písničky (20. díl): Dechovka [P] **13:35** Cesta k andělům (65. díl): Táňa Fischerová **14:25** Budu pomáhat: Múzy dětem **14:35** P. Vojtěch Kodet – Marnotratný Otec **16:10** Noekreace aneb Vandrování (147. díl) [P] **16:20** Hermie a přátelé: Ztracený komárí poklad [P] **16:55** Sedmihlášky [P] **17:00** Noeland (23. díl) [P] **17:20** Živá historie – Hrad Strečno **17:30** Z kraje pod Buchlovem: Pohádky a pověsti **18:30** Exit 316 MISE: Někdo mě slyší **19:00** Přejeme si... [P] **19:15** Poutní místa v Čechách a na Moravě: Velehrad **19:25** Octava dies (683. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **20:00** Mnišství – příběhy lidí a pouští: Samota a společenství [P] **20:55** Koncert: Violoncellový recitál [P] **22:20** Restituční polemika **23:20** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Oslovit Zachea **23:45** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. **0:10** Zpravodajské Noeviny: 4. 9. 2012 **0:25** Ars Vaticana (14. díl) **0:35** Zpravodajské Noeviny: 6. 9. 2012 **0:50** Bubnování se Čtyřlístkem **1:05** Poslech Radia Proglas [L].

Liturgická čtení

Neděle 2. 9. – 22. neděle v mezidobí

1. čt.: Dt 4,1-2.6-8
 Ž 15(14),2-3a.3b-4.5bc
 Odp.: 1a (*Hospodine, kdo smí prodávát v tvém stánku?*)
 2. čt.: Jak 1,17-18.21b-22.27
 Ev.: Mk 7,1-8.14-15.21-23
Slovo na den: Opustili jste a držíte se.

Pondělí 3. 9. – památka sv. Řehoře Velikého

1. čt.: 1 Kor 2,1-5
 Ž 119(118),97.98.99.100.101.102
 Odp.: 97a (*Jak miluji tvůj zákon, Hospodine!*)
 Ev.: Lk 4,16-30
Slovo na den: Proto mě pomazal.

Úterý 4. 9. – ferie

1. čt.: 1 Kor 2,10b-16
 Ž 145(144),8-9.10-11.12-13ab.13cd-14
 Odp.: 17a (*Spravedlivý je Hospodin ve všech svých cestách.*)
 Ev.: Lk 4,31-37
Slovo na den: Aniž mu ublížil.

Středa 5. 9. – ferie

1. čt.: 1 Kor 3,1-9
 Ž 33(32),12-13.14-15.20-21
 Odp.: 12b (*Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.*)
 Ev.: Lk 4,38-44
Slovo na den: On se nad ní sklonil.

Čtvrtek 6. 9. – ferie

1. čt.: 1 Kor 3,18-23
 Ž 24(23),1-2.3-4ab.5-6
 Odp.: 1a (*Hospodinu náleží země i to, co je na ní.*)
 Ev.: Lk 5,1-11
Slovo na den: Ale na tvé slovo spustím síť.

Pátek 7. 9. – nez. památka sv. Melichara Grodeckého

1. čt.: 1 Kor 4,1-5
 Ž 37(36),3-4.5-6.27-28.39-40
 Odp.: 39a (*Spravedlivým přichází spása od Hospodina.*)
 Ev.: Lk 5,33-39
Slovo na den: Tvoji učedníci jedí a piji.

Sobota 8. 9. – svátek Narození Panny Marie

1. čt.: Mich 5,1-4a
 nebo Řím 8,28-30
 Ž 13(12),6ab.6cd
 Odp.: Iz 61,10 (*Radostí jásam v Pánu.*)
 Ev.: Mt 1,1-16.18-23
Slovo na den: To všechno se stalo, aby se naplnilo, co řekl Pán.

TRADIČNÍ MARIÁNSKÁ POUŤ

NA SVATÝ KOPEČEK V MIKULOVĚ – NEDĚLE 2. ZÁŘÍ 2012

Program pouťi: 8.00 hod. mše svatá v kostele sv. Václava (od 7.30 příležitost ke svátosti smíření) • **9.30 hod.** průvod se sochou Černé Madony od kostela sv. Václava na Svatý Kopeček • **9.30 hod.** mše svatá v kapli sv. Šebestiána na Svatém Kopečku (příležitost ke svátosti smíření) • **10.30 hod. poutní mše svatá na Svatém Kopečku**, hlavní celebrant P. Jozef Kováčik (mluvčí Konference biskupů Slovenska), po mši svaté modlitba Loretánských litaní a Anděl Páně v kapli sv. Šebestiána • **14.00 hod.** Te Deum a slavnostní požeňnáni v kostele sv. Václava • **15.00 hod.** koncert festivalu Kampanila v kostele sv. Jana Křtitele – G. Verdi: Requiem. **Kontakt:** Římskokatolická farnost u kostela sv. Václava, Kostelní nám. 3, 692 01 Mikulov • tel. 539 029 959.

9. PĚŠÍ SMÍRNÁ POUŤ P. MUDr. LADISLAVA KUBIČKA

11. září 2004 byl zavražděn na faře v Třebenicích P. MUDr. Ladislav Kubiček. Narodil se na Podkarpatské Rusi, kde jeho táťka pracoval jako státní úředník. Jeho domov byl v Sychotině u Kunštátu. Zde je také pochován. Smysl života viděl v nalézání Boží vůle a v jejím plnění. K tomu také vedl tisíce „svých oveček“ na zemi i teď z nebe. **V sobotu 8. září 2012 v 8 hodin vyjdeme od jeho hrobu na kunštátském hřbitově na smírnou pěší pouť.** Budeme putovat krásnou podzimní přírodou Moravského krasu, modlit se nohama, ústy a srdcem. V Doubravici bude na faře odpočinek a díky místním obětavým farníkům i občerstvení. Doprovázet nás budou kněží, kteří budou během cesty udělovat svátost smíření. **Putování zakončíme mši svatou v 17 hodin u Panny Marie Bolesné ve Sloupu v Moravském krasu.** Hlavním celebrantem bude (dá-li Bůh) P. Alois Heger, farář v Chomutově. Pro vzdálené poutníky bude připraven skromný nocleh na faře v Kunštátě. Po mši svaté zaveze autobus poutníky ze Sloupu zpět do Kunštátu. **Informace:** jáhen Ladislav Kinc, tel. 606 948 970.

OBNOVENÉ POUTNÍ MÍSTO

PANNY MARIE OCHRANITELKY – KRĚBY U PRASKLIC

Srdečně zveme na oslavy svátku Jména Panny Marie a výročí obnovení poutního místa. **Program: Sobota 8. září 2012 – pouť mládeže** – 20.00 hod. program mládeže, noční křížová cesta na Krěby, mše svatá za mládež. **Neděle 9. září 2012 – hlavní pouť** – 14.00 hod. zahájení slavnosti u farního kostela v Prasklicích, průvod s milostným obrazem Panny Marie na Krěby • 15.00 hod. poutní mše svatá, celebruje P. Josef Lambor, děkan a probošt kapituly v Kroměříži • 16.00 hod. koncert křesťanské hudební skupiny PAPSRY. **Středa 12. září 2012 – svátek Jména Panny Marie** – celodenní poklona a uctívání milostného obrazu Panny Marie ve farním kostele v Morkovicích, kam byl obraz po zrušení poutního kostela r. 1787 přenesen • 8.30 hod. radostný růženec • 9.00 hod. mše svatá na zahájení poklony • 12.00 hod. Anděl Páně a růženec světla • 15.00 hod. bolestný růženec • 17.30 hod. slavný růženec • 18.00 hod. mše svatá a světelný průvod s obrazem Panny Marie městem. **Čtvrtek 13. září 2012** – 17.00 hod. fatimský den na Krěbech, mši svatou celebruje novokněz P. Martin Sekanina, kaplan ve Veselí nad Moravou.

POUTNÍ SLAVNOST PANNY MARIE v Rokoli u Nového Města nad Metují se koná v neděli 9. září 2012. Mše svaté budou v 10.30 a v 15 hodin, v 13.30 hodin bude pobožnost křížové cesty.

Kláster dominikánů v Olomouci nabízí UBYTOVÁNÍ STUDENTŮM-MUŽŮM. Informace na tel. čísle 608 755 638, e-mail: jindrich@op.cz.

Biskupství královéhradecké – Diecézní centrum pro seniory nabízí ve dnech **4. – 7. 10. 2012 MANŽELSKÁ SETKÁNÍ PRO SENIORY** – Marianum, Janské Lázně. **Informace a přihlášky:** Biskupství královéhradecké, Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové • tel.: 495 063 661, mobil: 737 215 328 nebo 734 435 368 • e-mail: dcs@bihk.cz • www.dcskhk.cz.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

1. – 8. ZÁŘÍ 2012

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 2. 9.		PO 3. 9.		ÚT 4. 9.		ST 5. 9.		ČT 6. 9.		PÁ 7. 9.		SO 8. 9.			
Antífona	919	1029	1734	1953	949	1061	964	1077	980	1096	996	1113	1493	1681		
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	784	883	784	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	920	1029	1734	1953	949	1062	964	1078	981	1096	997	1114	1494	1682		
Antifony	920	1030	935	1046	950	1062	965	1079	981	1097	998	1115	1494	1682		
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	998	1115	813	914		
Krátké čtení a zpěv	923	1033	1735	1954	953	1066	969	1083	985	1101	1001	1118	1495	1683		
Antífona k Zach. kantiku	713	804	1492	1679	953	1066	969	1083	985	1101	1002	1119	1495	1683		
Prosby	924	1034	1724	1943	953	1066	969	1084	985	1101	1002	1119	1655	1872		
Závěrečná modlitba	713	804	1492	1680	954	1067	970	1084	986	1102	1493	1681	1495	1683		
Modlitba během dne:																
Hymnus	925	1035	940	1051	954	1067	970	1085	986	1103	1003	1120	792	890		
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1495	1684		
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	927	1038	943	1054	957	1070	973	1088	989	1106	1006	1124	1496	1684		
Závěrečná modlitba	713	804	943	1054	957	1071	973	1088	990	1106	1006	1124	1495	1683		
Nešpory:																
	SO 1. 9.															
Hymnus	915	1024	929	1039	1736	1955	959	1072	975	1090	991	1108	1008	1125	1024	1143
Antifony	916	1025	929	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126	1025	1144
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126	1025	1144
Kr. čtení a zpěv	918	1027	933	1043	1737	1956	962	1076	979	1094	995	1112	1011	1129	1027	1146
Ant. ke kant. P. M.	713	804	713	805	1492	1680	962	1076	979	1094	995	1112	1011	1129	714	805
Prosby	918	1028	933	1044	1731	1950	963	1076	979	1095	995	1112	1011	1129	1028	1147
Záv. modlitba	713	804	713	804	1492	1680	963	1077	980	1095	996	1113	1493	1681	714	806
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

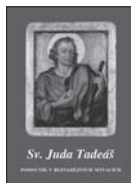
Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

NOVINKY MCM s. r. o.

**SV. JUDA TADEÁŠ - POMOCNÍK
V BEZNADEJNÝCH SITUACÍCH**

Malá brožurka, která informuje o tom, kdo je sv. Juda Tadeáš, a nabízí texty modliteb k tomuto velkému pomocníkovi v těžkých záležitostech. Vyšlo s církevním schválením.

*Matice cyrilometodějská s. r. o. • V MCM vydání druhé
Brož., A6, 24 stran, 29 Kč*

DVD

MARIA Z NAZARETU
Režie Jean Delannoy • Český dabing

Filmový příběh zachycuje Ježíšovu Matku Marii ve všech okamžicích, jak nám je předali evangelisté: v okamžiku andělova zvěstování, při návštěvě Alžběty, v jeslích v Betlémě, v jeruzalémském chrámě se Simeonem, na útěku do Egypta, při hledání malého Ježíše v chrámě, na svatbě v Káně, po boku jejího Syna za posledních dnů jeho života a také s apoštolem Janem, který si ji bere k sobě. Film je navíc obohacen scénami z doby putování apoštolů s jejich Mistrem. Nedoprovázeli ho jen muži, ale také ženy, jak je v evangeliích zmiňováno. Autoři filmu mezi ně staví Marii a nechávají ji rozmlouvat se ženami. Celý film vychází z biblického podkladu.

Paulinky • 1x DVD, 115 minut, 199 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

**NA KŘÍDLECH DUCHA SVATÉHO • ZE SPIRITUALITY
SESTER DÍTĚTE JEŽÍŠE**

Napsala a sestavila Veronika Řeháková • Přeložily Jana Švancarová, Dana Družková (z francouzštiny), Magdalena Čoupková (z angličtiny) a Veronika Řeháková (z francouzštiny a angličtiny)

Malý průvodce spiritualitou Sester Dítěte Ježíše. Obsahuje 12 témat, texty mohou sloužit jako podklad pro soukromou či společnou modlitbu, nabízejí podněty pro duchovní život a pro osobní spiritualitu. Každá kapitola má dvě části: úvahu, jež odráží osobní zkušenost autorky se Sestrami Dítěte Ježíše, a výběr kratších úryvků převážně ze spisů zakladatele otce Barrého a z dokumentů institutu, některé texty pocházejí z autografů sester.

*Jiří Brauner - Kartuziánské nakladatelství
Brož., 210x210 mm, křídový papír, 56 stran, 120 Kč*

**KAROL: ČLOVEK, KTORÝ SA STAL PÁPEŽOM (DVD 1)
• PÁPEŽ, KTORÝ OSTAL ČLOVEKOM (DVD 2)**

Režie Giacomo Battiato • Hudba Ennio Morricone

Čtyřdílný hraný film ve slovenském znění. Zachycuje život blahoslaveného papeže Jana Pavla II. od jeho dětství až po dlouhý pontifikát, který ovlivnil chod dějin nejen evropských, ale i světových.

*Studio LUX
2x DVD, 4x90 minut, 499 Kč*

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.

Světlo - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci. Dolní nám. 24 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vítěk, PhDr. Lubomír Štíla. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz; objednavky@maticecm.cz; e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednavky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.